

AVE MARIA

Maj 1951

FROM:
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Lemont

dupl

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

Naslov - Address:
AVE MARIA
Box 608

Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

Naročnina - Subscription rate:
U.S.A. - \$2.50 letno
Izven U.S.A. - \$3.00 letno

Naročnina Tvoja je dar v
podporo ubožnejšim sloven-
skim fantom, ki se obrazujejo
za slovenske duhovnike v le-
montskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov
se spominjamo v lemontskem
samostanu v svojih molitvah,
pri sv. mašah in pri drugih
duhovnih opravilih.

Urednik - Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik - Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

MAJ 1951.

LETNIK 43.

Vsebina

Majska pesem - V. V.	129
V zarji novih maš - A. U.	131
Spomin izgubljenega raja - P. Atanazij ofm	133
Novomašnikovo jutro -G. Mali ...	135
Mati Kristusova - P. Kazimir....	136
Mir jim daj! - Iva Tušar	139
Maria Goretti - Prevedel p. O....	140
Novi mašnik bod' pozdravljen ...	142
Romarski zvonovi - P. Odilo ...	143
Terezija Neumann	146
Po kraljestvu križa	147
S. O. S. - P. Bazilij ofm.....	150
Spomini /konec/ - P. P. M. ofm ..	152
Lemontski odmevi	155
Kramljanje na zapečku	157
Morda te zanima... ..	160

Published once monthly - twice in October - by the
Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the
interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office
of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at special rate of postage pro-
vided for in section 1103, act of October 3, 1917.
Authorized July 14, 1945.

Majska pesem

Naša ljubezen do Tebe
se v cerkvicah je zasvetila,
v znamenjih ti je prinesla
vso zemljo v roke;
z jutranjim sijem
v otroška imena rož se je skrila,
v pesmi zveni,
ki od zemlje v nebesa se pne.

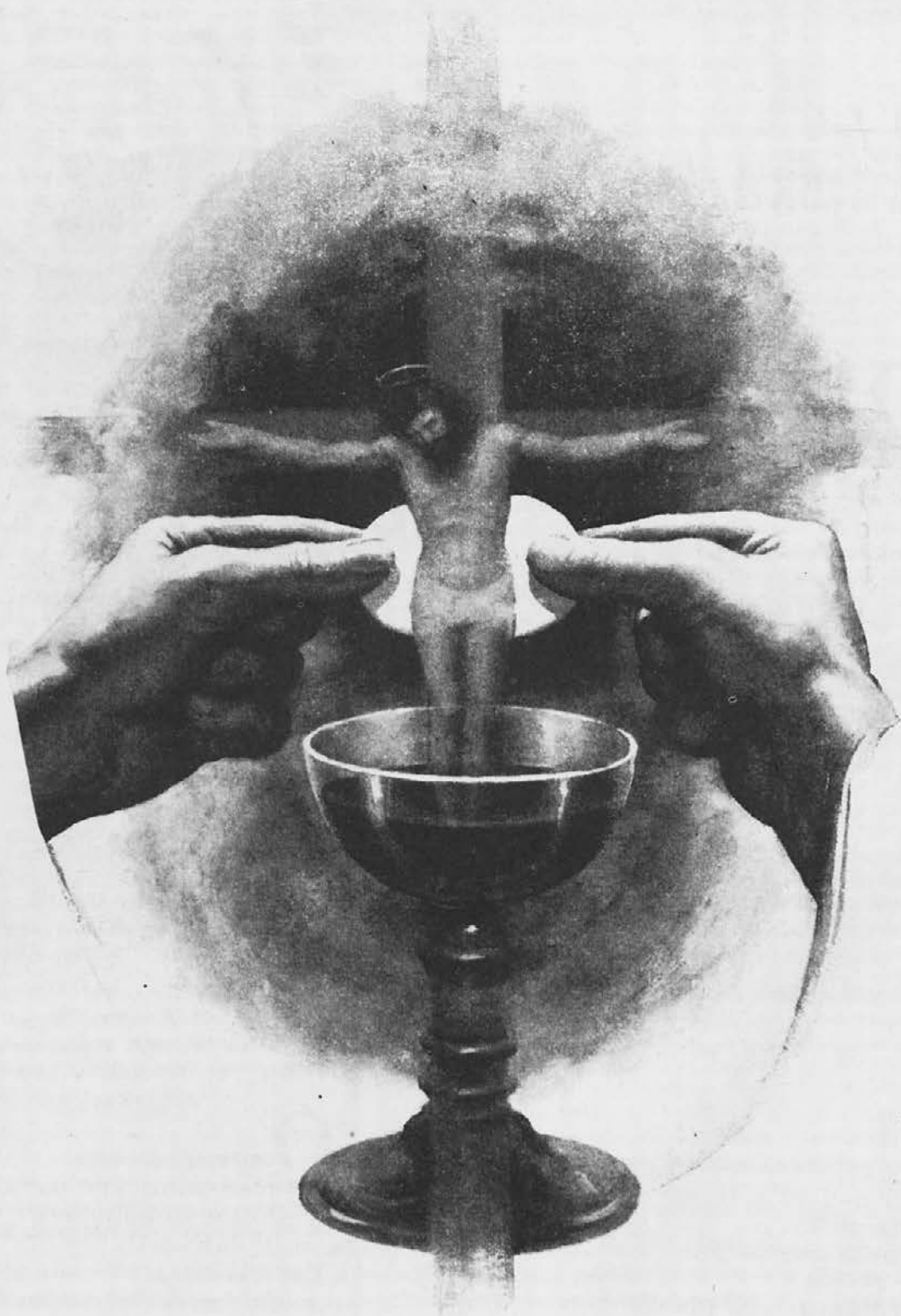
V božjih potih
naša ljubezen
k Tebi je zaživela
v zvesti slutnji božjih milosti.
V kratki molitvi
je v romarsko prošnjo izpela:
Glej, vsa sem v potih do Tebe -
da prideš v nas Ti.

Cerkvice, znamenja,
pesmi in sladka imena
so le primere,
ki nam iz duše sijo:
duša Te hoče,
da Ti ljubezen bo njena
cerkev, sladko ime in pesmi,
ki Tebe pojo.

Naj vsaj za hip
ne bo med nama več poti,
v svetlo izpolnjenje vsa
se mi v dušo izlij
in kot v nebesa
se hvalne molitve razpno Ti:
MARIJA -
le zate srce naj gori!

VZEMITE IN JEJTE OD TEGA VSI. ZAKAJ TO JE MOJE TELO.
VZEMITE IN PIJTE IZ NJEGA VSI. ZAKAJ TO JE KELIH MOJE
KRVI, NOVE IN VEČNE ZAVEZE, SKRIVNOST VERE, KI BO ZA
VAS IN ZA MNOGE PRELITA V ODPUŠČANJE GREHOV.

V zarji novih maš

A. U.

*A*vdienca pri svetem očetu je vedno trenutek vzhičenja, prese- netljive radosti in duhovnega užitka. To spričujejo vsi, ki so bili pri pa- pežu v splošni ali zasebni avdienci.

Kolikobolj je trenutek poln tihe- ga in glasnega veselja, kadar stopi novoizvoljeni papež prvič k svoji materi, da jo pozdravi kot Kristusov namestnik in mu ona v solzah mate- rinske radosti poljubi prstan. Mater je doletela čast, ki je bila izmed milijonov mater od samega Boga na- klonjena le dvestopetinsšestdesetim materam v razdobju dveh tisočletij.

Pripovedujejo o svetem očetu Piju X., da je hotel pri tem prvem srečanju z materjo malo olajšati njeno razburjenost pričakovanja. Brez vseh predpisanih formalnosti je stopil k njej, si snel prstan z ro- ke in ji ga dal v dlan z besedami: "Poglej, mamica, kako je moj pr- stan lep in dragocen! Vidiš, take prstane nosijo papeži."

Stara mamica pa je snela svoj poročni prstan in ga s tresočo se roko spustila na papeževo dlan: "Brez tega mojega prstana bi pa tudi tvoj ne bil lep in dragocen. Brez mojega bi tvojega in Vašega ne bilo, sveti oče - sinko moj..."

Kako ganljiva zgodba, kak nad- naraven prizor! Nadnaraven v tem, da izraža vesoljno misel vernikov:

Brez dobrih, vernih mater, brez

žrtvujočih se krščanskih porodnic bi tudi ne bilo duhovnikov. Duhovni- kova mati edina vsaj malo občuti globoko radost Marije, ko ji je angel oznanil rojstvo božjega Sina.

V Marijinem mesecu majniku stopajo po katedralah ameriških ško- fij novoposvečenci pred oltar in v vinograd Gospodov, da sprejmejo križ duhovniškega poklica na rame.

V vsakem škofijskem listu bodo tiskane kolone nešteti imen novo- mašnikov. Krasile jih bodo slike novoposvečenih mladcev, ki se niso zbal stopiti na trnovo pot.

Tudi naš list prinaša sliko naše- ga letošnjega novomašnika iz Fran- čiškovijskih krogov. Prav je, da mu bralci nazdravljajo s tihim duhovnim voščilom molitve: Bog mu daj go- rečnosti, Bog mu daj zdravja in ži- lavosti, da bo kljub trhli telesni mo- či lahko prenašal goro duhovniških težav!

Sto duhovno zdravico slovenske- mu novomašniku naj stopijo bralci v vse druge katedrale: pozdravijo naj z njo vrste vseh drugih mladeničev, ki jih bodo te dni naši škofje s po-

laganjem rok posvetili v svečenike.

V tej molitvi se bodo gotovo spomnili vseh presrečnih mater, ki so te svoje sinove v duhu vere vzgojile, z zgledom jačile duhovno rast, z besedo krepile in bodrile k stanoovitnosti in jih z molitvijo sklenile spremljati po kalvarijski poti duhovništva.

Brez materinega jasnega očesa, ki je v tabernaklju našlo svoj odsvit, bi ne bilo luči v novomašnikovem očesu. Brez materine močne roke bi ne bilo trdnih novomašnikovih dlani, ki se sklepajo v obljubo svečeniškega poklica. In brez materine vere, upanja in ljubezni bi ne bilo v srcu

Materine roke se izmed vseh najbolj goreče sklepajo k molitvi za sinovomašnika...

mladeničevem vere, upanja v moč božje pravde in ljubezni do duš, ki čakajo zveličanja.

Res je: Zato je imel naš rod toliko dobrih Jezusovih delavcev, ker so bile matere našega rodu klene in duhovne ter jim je bila najsvetejša in najbolj iskrena želja le ta, da bi sinko kdaj stopil pred oltar.

Toda ali bom onečastil to lepo sliko in vzel materinemu imenu veličje, če povem: Ne pozabimo, ljudje božji, da je tudi sinko moral in bo še moral skozi morje in ogenj težav ter preizkušenj, predno bo prispel do visoke stopnice zadnje svete maše svojega duhovniškega zveličanja.

Zato omenjam to misel, da bi v novomašnem veselju ne pozabili, da je nova maša krona materi, mašniku pa šele prvi brstič lovora. A ta brstiček ne bo imel pomena za zadnji venec na glavo umirajočemu duhovniku, če si sam ne bo natrgal še ostalih brstičev zasluženj z duhovniškega drevesa časti in uspehov. To drevo pa je - Kristusov križ.

Tako je s svečeništvom, kot je z zakramentom svetega zakona.

Prvi dan je bila naša mamica le - žena, ki si je dobila moža. Vzelo jo je dolgih trideset ali morda celo petdeset let - Bogu zahvala -, da si je ohranila moža, zbrala družinico in jo vzgojila ter obhodila vseh štirinajst postaj križevega pota. Ali kakor pravijo bolj svetsko nadahnjeni ljudje: Lahko se je ženiti, toda ohraniti ljubezen je pa druga stvar; prava ljubezen pride šele po letih preizkušnje. - Pa povej, če ni tako!

Vidiš, z duhovništvom je enako. Nova maša je le prva kitica pesmi svečeniškega življenja, je le prva beseda v dolgem članku duhovnikove blagovesti.

Zato poudarjamo: Tudi novomašna slava je le milost, s katero bo moral duhovnik sodelovati. Sledi ji pa dolga pot mučeništva, trdega dela, grenkoba žrtev, razočaranja

neuspehov in morda celo preganjanja bridkost.

Novoposvečenci potrebujejo zato naših duhovnih spominov molitve in žrtve...

da bodo ostali vedno tako goreči, kot so bili na dan posvečenja;

da bodo ostali zvesti svojim novomašnim sklepom;

da bodo ohranili neomadeževano srce, pa tudi spoznanje, da so se odpovedali zakonu, svetni prostosti in svetnim željam le iz tega namena, da Bogu pridobivajo duše in da so bolj svobodni v izvrševanju duhovniških dolžnosti.

Naše duhovno voščilo vsem novomašnikom naj bi se glasilo:

Kristus Gospod, ki si izbral iz naše srede prvino, da Ti bo v dar in rodovitno duhovno žito: naj bi iz teh novih duhovniških src rastle klasje prerorenja!

Moči jim daj, da bodo tudi v viharju preizkušenj obstali in vsem

drugim dušam kazali v ponižnosti, potrpljenju in stanovitnosti pot v nebesa!

Daj jim, da gledajo vedno le v obzorje Svetega Mesta na gori, da bodo vsi, ki omahujejo na prelazih življenja, videli v njem vodnika, tolažnika in božjega srednika!

Daj jim, da bodo v svoji človeškosti toliko božji, da bodo vedno dvigali ponižane, telesno in duhovno razžaljene, v greh zapejlane!

Podari jim pa tudi to lastnost, da bodo ostali v božjem nehanju toliko človeški, da jim bodo vedno pri srcu skrbi vseh ljudi, težnje malega človeka, nade trpinov in hrepenenja vseh, ki Boga iščejo.

Daj jim vse to prav do zadnje njihove maše, ko bodo nad njimi opravljali sveto daritev v zahvalo, da je Večni Duhovnik dal v umrlem duhovniku očeta in duhovnega brata vsem, ki so ga poznali!

Spomin izgubljenega raja

P. Atanazij OFM

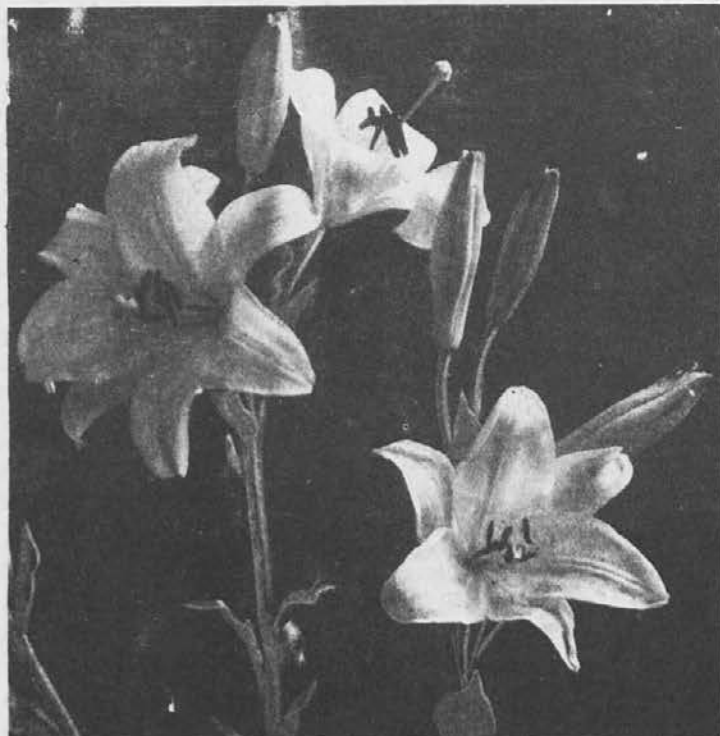
Sveto pismo nam pravi, da je Bog v začetku ustvaril zemeljski raj. Vanj je postavil prva dva človeka, da bi v njem živela in se veselila njegovih dobrot. Kdo bi dvomil, da sta bila prva človeka lepa, okrašena z vsemi čari, ki jih je pač zmožna narava. Saj sta pravkar izšla iz božjih rok. Bila sta nedolžna, sveža kot cvetica, ki odpre zjutraj svojo čašo, da prejme poljub prvega sončnega žarka. Poleg tega pa še nadnaravna

lepota, ki jima je sijala iz oči.

Toda prišel je greh, prišlo je prekletstvo in z njim je zemeljski raj za vedno izgubil. Človek je začel trpeti. Nastal je nered, da mnogi iz tega nereda sklepajo, da ni Boga.

Res je, greh je prinesel velik nered. Saj bi skoraj mislil, da ni od prvotnega raja prav nič ostalo. Toda le pogledj malo podrobneje in videl boš, da temu ni tako.

Prvo, kar srečaš vsak dan, je cvetica. S svojo lepoto ti privabi na usta prijazen smehljaj. Če hočeš o-

Lilije se v svoji snežni belini odpirajo soncu. Še Salomon se ni oblačil kakor ena izmed teh...

srečiti prijatelja, mu pokloniš šopek svežih cvetic. In ob vsaki slovesnosti mora biti na mizi šopek. - Pojdi na planine! Mislil bi, da na tem skalovju ne bo nežnih cvetov, ki bi osrečevali oko. Toda kmalu zagledaš lepe planike, ki te kar vabijo, da se jim bližaš. Neredko se je že zgodilo, da je hribolazec zdrknil v prepad, ker si je hotel za vsako ceno pridobiti ta cvet narave. - Pojdi v zgodnjem jutru na vrt! Tam na gredi zagledaš lilijo. Ali si jo že kdaj opazoval? Poglej cvet, ki še ni bil odprt za človeško oko in ki se bo zdaj prvič odprl pod nevidno silo jutranjih sončnih žarkov. Ni še oskrunjen po človeški roki, ne umazan s prahom, Zares nedolžen v pravem pomenu. Bog sam je rekel, da še Salomon ni bil v vsem svojem sijaju tako oblečen kot ena izmed lilij. In če Bog tako pravi, mu smemo verjeti.

Drugo, kar te spominja na raj, je zvezdnato nebo. - Sonce zahaja. Na nebu se prižigajo zvezde, ki jih še lahko prešteješ. Toda vedno več jih

je. Pravijo, da jih s prostim očesom zaznaš pet do osem tisoč. Če pa vzameš le majhen daljnogled, se ti zazdi, kot da bi se ti prva zavesa razmaknila in ti pokazala novo polje, še gosteje posuto s svetlimi "biseri". Kaj bi šele videli, če bi imeli na razpolago ogromne daljnogleda. - In pravijo, da te lučke niso majhne, da so nekatere med njimi ogromna sonca, neštetokrat večja kot naše. Toda ti tega ne vidiš. Gledaš le njihovo ljubkost od daleč, ko ti prijazno mežikajo. Opaziš le, kako se tiho in veličastno premikajo in nevidno rišejo

pota ter oznanjajo veličino svojega Mojstra. Duša ti vztrepeta. Zaželi si, da bi bila skoraj rešena zemeljskih spon in bi mogla poleteti v nepridirne višine božjega stvarstva.

Tretje, kar človeka najbolj osreči in tudi nekako vznemiri, je nedolžno otroško oko. Ali si se že kdaj zazrl v otroka, ki ti je z razprostrtimi rokami priteknel naproti in se ti ujel v naročju? Ves srečen ti pripoveduje, kaj je dobil ali kaj vse se mu je posrečilo. A tebe ne zanima toliko njegovo navdušeno čebljanje, tebe vleče druga sila: njegove očarujoče očke. Neprestano si zreta v oči. A zdi se, da je otroški pogled močnejši od tvojega. Nehote se ti veke za hip zapro pred močjo, ki si je iz otroka, kipa ne rani, ampak dviga. Zakaj imajo te oči tako moč? Ker iz njih še seva ona nedolžnost, ki jo je Stvarnik v raju položil v prva človeka. Zato ker v njih še ni sledu strasti in sovraštva, ker še ni onega uničujočega bliska nevoščljivosti in zagrenjenosti. Zato ker njihovega bleska še ni zatemnil greh.

Utroški pogled ne pozna zavisti in sovraštva, v njegov smeh še ni kanila kaplja grenkobe...

Čim dalje zreš v nedolžno oko, tem bolj pozabljaš na vse drugo. Kaj ti mar ves svet, da bi le dosegel srečo, ki sije iz otroškega obraza. Ni čudno, da velja izmed redkih Jezusovih "Gorje!" tudi "Gorje!" pohujševalcu, uničevalcu nedolžnosti.

Težko življenje ima rudar. Zjutraj se spusti v globino sto in sto čevljev. Ves dan, morda več dni ni videl sončne luči in svojega otroka. A pride večer njegovega godovnega dne. Ves utrujen se vrača domov. Komaj se približa domu, glej, že mu teče otrok s cveticami v roki naproti. Še en skok in že je pri njem. Tedaj je pozabljena vsa skrb, vsa utrujenost. Pozabljene so vse robate besede, ki jih je moral morda ure in ure poslušati med delom. Vidi le svoj zaklad, čuti navzočnost nedolžnosti. Nič zato, če se bo otrokova obleka umazala ob njegovem umazanem in prašnem oblačilu. Že ga ima v naročju in otrok, se mu ovije okoli vratu. Naj so udarci kladiv še tako boleče udarjali v uho po zaprtih prostorih: ko oče zasliši žvrgolenje svojega otroka, se jih več ne spomni. In čeprav je ure in ure plaha svetloba v podzemeljskih rovih rezala v oči: zdaj je njegovo oko mirno in srečno, saj se je zarzlo v nedolžne oči svojega angelčka. Okrepčan po tem viru sreče se drugi dan zopet miren in zadovoljen vrača na težko delo.

Kdo mi daje cvetico, lepo in svežo, nedotaknjeno, neoskrunjeno po človeški roki?

Kdo mi razjasni skrivnost zvezdnatega neba? Kdo mi razloži šte-

vilo "biserov", ki utripajo na nebu kot plamenčki dogorevajočih sveč?

Kdo mi da zreti v nedolžno, mirno oko otroka, v katerem ni bliska sovraštva in jeze, v katerem še ni sledov zavisti?

Odgovor se glasi: Edino Ti, moj Bog in Stvarnik!

Novomašnikovo

jutro

*Z jutranjo zarjo
misel je vstala,
v duši nemirni pokoja iskala,
v prošnjo, v molitev se je zatopila,
v sveto daritev se vsa je izlila.*

*Tam na oltarju
cvetke dehte:
Jezus me kliče na svoje srce!*

Gregor Mali

Mati Kristusova

Lepa si, lepa, Roža Marija! /Slikal Gehl/

Potreh uvodnih nazivih v Marijinih litanijah, katere smo si ogledali, slede trije sestavni deli celotne zgradbe naše molitve. Iz teh delov se vidi, kako čudovito lepo in smotno so litanije sestavljene, dasi jih ni sestavljal kak posameznik, temveč so sad skoraj dvatisočletne ljubezni do Marije.

Prvi od tehtnih delov v enajstih nazivih proslavlja Marijo kot Mater božjo, zato stoji v vsakem ime: Mati. Začenja se z nazivom: "Mati Kristusova".

Zanimivo je, da se ta del litanij konča z vzklikom: "Mati Odrešenikova", kar je na prvi pogled isto kot prvi naziv. Kristus je vendar Odrešenik, Odrešenik je Kristus. Vendar pa nam sestav tega dela razloži in pokaže, da prav vsak "prosi za nas" opiramo na Marijino posebno čast in odlikovanje. Natančnejše proučevanje litanij namreč pokaže tudi to njih lepoto, da se v vsakem delu nazivi stopnjujejo, drug drugega izpopolnjujejo. Vzklik "Mati Kristusova!" mora zato pomeniti njeno čast v nižji stopnji, če smemo tako reči. Ta se pa stopnjuje v najvišjo: "Mati Odrešenikova!" - Poglejmo!

"Mati Kristusova, prosi za nas!" kličemo pri našem nazivu. Kaj hočemo Mariji s tem povedati?

Že vzklik sam nas pouči, da je Marija Mati obljubljenega Mesija, saj Kristus je samo grška beseda za Mesija. Kako je judovski narod Mesija težko pričakoval! S tem nazivom torej počastimo Marijo zaradi časti, ki jo ima pri svojem narodu. Opozorimo jo na to njeno najvišjo čast, Prosimo jo, naj se spomni, da je ona tista najsrečnejša, po katere časti je dolga tisočletja hrepenelo vse judovsko ženstvo tako zelo, da je smatralo nerodovitnost za največjo nesrečo in sramoto.

V dobi po Kristusu je prva in osnovna dolžnost človeštva - vera v Jezusa Kristusa, Odrešenika. V dobi pred njim, v stari zavezi, pa za osnovno zapoved velja - upanje v obljubljenega Mesija, ki bo odrešil ljudstvo.

Ko je padla strašna tema satanove sužnosti na ubogega padlega človeka, mu je prižgal neskončno usmiljeni Stvarnik luč upanja: obljubil mu je, da bo poslal Mesija, ki bo človeštvo zopet spravil z Bogom in

mu vrnil otroštvo božje.

Ker pa je Bog vedel za človeško revščino v stanju po prvem padcu in je poznal vse zablode in zmote, si je izbral poseben narod, iz katerega naj se Odrešenik rodi. Po tem narodu naj se po posebni božji skrbi ohranja ta luč upanja in hrepenenja za ves človeški rod. Vse sveto pismo stare zaveze meri na božjo obljubo, da bo prišel Mesija; zopet in zopet ponavlja ljudstvu na najrazličnejše načine tolažljivo upanje, ga kaže po besedah prerokov, po predpodobah in v vsem razvoju zgodovine. Vse, prav vse v stari zavezi je imelo le ta namen: ohraniti v dušah luč upanja, da jih reši obupa ter jih pripravi na Njegov prihod.

Zato neutešljivo hrepenenje stare zaveze, v kateri so vsi veliki možje koprneli in se veselili napovedi, pa četudi prihoda Mesijevega sami niso dočakali. "Abraham je videl moj dan in se ga je razveselil," je povedal Jezus sam judovskemu nevernemu ljudstvu.

V dolgih dobah, predno je judovski narod izgubil svobodo in padel v sužnost poganov, je pojmoval Mesija pravilno: kot Odrešenika svojega ljudstva in vsega človeštva, ne kot svetnega vladarja. Toda sužnost judovskega ljudstva je v veliki večini Judov zbrisala pravilno sliko Mesija. Dočim so eni pričakovali duhovnega Odrešenika, ki bo obenem tudi narodni rešitelj iz sužnosti, so drugi svoje upanje zmaličili v zgolj posvetno upanje na rešitev izpod rimskega jarma. Celó Jezusova učenca sta tožila na poti v Emaus: "Mi smo pa upali, da bo on tisti, ki bo rešil Izraela." Tako so sprva razumeli Kristusovo poslanstvo celó apostoli, ki so se, kakor vemo iz svetega pisma, med seboj celo prepirali za službe, katere naj zasedejo v novem kraljestvu.

Da pa pravilno pojmovanje prihoda Mesijevega še ni izgubilo, nam

kaže lepo starček Simeon, ki je vzel ves srečenbožje Dete v svoje naročje in ginjen zapel: "Zdaj odpuščaš svojega služabnika... zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov..." Da pa se je to pričakovanje obljubljenega Mesija ohranilo tudi med pogani, vidimo iz svetopisemskega poročila o treh kraljih. Dasi pogani, so vedeli približno za čas in za kraj prihoda, zato so pričakovali znamenja. Ko se je prikazala zvezda, so nemudoma vstali in šli na pot.

Iz vse zgodovine človeškega rodu in zgodovine judovskega ljudstva pa razvidimo dejstvo: čim bolj so izgubljali izpred oči luč upanja ter se izgubljali proč od prave poti, tem bolj je vse propadalo: v vedno večje zmote in v vedno strašnejše gorje se je pogrezalo človeštvo. Trpljenje je rastlo do neznosnosti, ves svet je kričal proti nebu: "Vi, oblaki, ga rosite! Odpri se, zemlja, in daj nam Odrešenika!" - Kako žalostne razmere so vladale med izvoljenim ljudstvom; kako so zabredli celo voditelji, duhovniki, pismouki. Zato pa tudi še večje hrepenenje v dušah zvestih.

Naravno je to pričakovanje Mesija, ki naj se rodi iz judovskega ljudstva, ustvarilo med judovskim ženstvom posebno miselnost. Vsa tisočletja je viselo nad njim vprašanje: Katera izmed njih bo ona srečna žena, ki bo odlikovana z največjo častjo: da bo rodila Mesija? Tako je poleg splošnega pričakovanja v vseh ženskih srcih gorel tudi pla-men hrepenenja, da bi postala Mesijeva mati. Zato je veljala pri Judih nerodovitnost za največjo nesrečo in sramoto.

Morda ima kdo starejših bralcev pri roki Zgodbe sv. pisma. Le odpri prvi zvezek in na strani 362 prečitaj zgodbo o Ani, materi preroka Samuela. Nerodovitna je bila. Vsa ne-

srečna se je zatekla v Bogu, prišla v sveti šotor in tam "žalostnega srca molila k Bogu in obilno jokala". Njena žalost je bila tolika, da je veliki duhovnik Heli mislil, da je pijana.

Ta dogodek jasno kaže prepene-nje judovskih žena po materinstvu v upanju, da bo rojen Mesija. Zdaj tudi bolje razumemo ono ženo, ki je med množico - navdušena nad spoznanjem, da je Mesija že rojen, obenem pa žalostna, da ni ona Njegova mati - zaklicala Jezusu: "Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile!"

*

Marija je bila član svojega naroda, v vsem - če izvzamemo posebno odlikovanje milosti v njeni duši - prav taka kot druge judovske žene. Čisto naravno je tudi v njeni duši plamtelo hrepenenje po materinstvu. Da, kolikor svetejše je bilo njeno življenje, toliko močnejše je bilo njeno hrepenenje, da bi postala Mesijeva mati. Ko je poslušala vsa pojasnila božje obljube, prebirala tako številne napovedi o Odrešeniku v svetih knjigah in videla to-

liko koprnenje prerokov in očakov, se je moralo stopnjevati tudi njeno upanje in hrepenenje, da bi bila ona Njegova presrečna mati. Zato pa se še bolj jasno kaže njena velika žrtev, da je to svoje hrepenenje darovala Bogu s svojo obljubo devištva: nekaj nezaslišanega med judovskim ženstvom. Ta žrtev zanjo gotovo ni bila lahka, saj je bila človek, judovsko dekle.

Sklepamo lahko, da je v svoji veliki ljubezni do Boga jasno videla, kako globoko je zabredlo človeštvo, kako globoko je padel njen lastni narod. Gotovo jo je to bolelo. Morda jo je prav ta beda, zlasti beda judovskega naroda, nagnila, da se je odločila za svojo veliko žrtev, ki ji je na videz pokopala upanje, da bi postala Mesijeva mati.

V tej Marijini veliki žrtvi pa se ji je naenkrat prikazal nadangel Gabriel z veselim oznanilom. Kljub zaobljubi, da, prav na podlagi njene deviške čistosti, je bila ravno ona izbrana za presrečno izmed judovskih žena. Toliko je bilo njeno presenečenje, da se je angelovega prihoda vidno prestrašila in jo je moral božji poslanec potolažiti, naj se ne boji.

"Moja
duša
poveličuje
Gospoda..."

Kakoneizmerno srečna je morala biti, ko je slednjič privolila v veliki božji sklep: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!" In kako blažena se je čutila, ko je po Elizabetinem pozdravu njena duša splavala v višave in je iz njene polnosti prikipel najlepši slavošpev, kar jih je kdaj prišlo iz človeških ust: "Magnificat - Moja duša poveljuje Gospoda... zakaj velike reči mi je storil... odslej me bodo blagrovali vsi rodovi..."

Sorodnica Elizabeta Marije ni zastonj imenovala "blaženo med ženami." Saj je bila Marija edina, ki je upanje ni varalo in je njeno hrepenenje postalo resnica.

*

Ime Kristus pomeni tudi Mazi-ljenec, kakor na več mestih sveto pismo imenuje kralja. Tako čitamo v Zgodbah sv. pisma (I. del, stran 376), da je Bog izbral judovskemu ljudstvu prvega kralja Savla, preroku Samuelu pa je upazal: "Jutri pošljem k tebi moža...mazili ga za

poglavarja mojega ljudstva Izraela." Enako je bilo pri nasledniku Davidu. "Napolni svoj rog z oljem... Vstani in ga mazili, on je namreč izvoljeni novi kralj". Tudi mesijanske napovedi ga večkrat imenujejo "Maziljenca", kralja. Marija je bila iz kraljevega rodu Davidovega, pa tudi Jezus sam se je večkrat imenoval Kralja, zato je dal Pilat na Njegov križ napis: Jezus Nazareški, Kralj Judov.

Tako je bila Marija judovska kraljeva Mati.

Ko torej kličemo v litanijah Mariji: "Mati Kristusova!", ji povemo, da je bila kraljeva Mati judovskega naroda, pa tudi naša, ker je njen sin obenem Kralj vesoljstva, Kralj vsega človeškega rodu. Kakor je judovski narod zavrgel njenega sina - Kralja, tako je zavrgel tudi njo kot kraljevo Mater. Mi pa jo priznavamo, jo kot tako častimo in se pri svojih prošnjah sklicujemo tudi na to njeno vzvišeno čast.

Marija, Mati Kristusova, Mati našega Kralja in zato tako mogočna pri Njem - prosi za nas!

P. Kazimir OFM

Mir jim daj!

Mesec maj!
Poln je novega življenja
in pomladnega vrvenja
vsak naš kraj.

Krasni maj!
Logi naši polni petja,
trate naše polne cvetja
so sedaj.

Še ta maj -
čuj, Marija, naše želje,
stori narodom veselje:
MIR jim daj!

Topli maj!
Misli naše zdaj hitijo
vse vesele pred Marijo
v sveti raj.

Cvetni maj!
Svet pa tlačijo v trpljenje
ki ogroža mu življenje.
Le zakaj?

Iva Tušar

Prevedel
P. Odilo

MARIA GORETTI

KONEC OTROŠKIH LET

V takih razmerah je Marija Goretti z devetimi leti pustila za seboj svoja otroška leta. Dobila je otožni pogled, katerega se toliki ljudje spominjajo na njej.

Mala Marija je bila materi v veliko pomoč. Zlasti v času očetove bolezni. Dokončati je morala vsa hišna dela, kar jih je mati pustila neopravljena. Včasih je vso noč prebedela pri očetovi postelji, ko je bila mati tako potrebna počitka. In ko so očeta odnesli na božjo njivo malega pokopališča, čigar leseni križi so se videli prav izpred hiše, je Marija potolažila žalostno mater: "Mati, ne ženi si preveč k srcu, potolaži se! Otroci doraščamo in bomo prijeli za delo. Bog nam bo dal zdravja in se bomo zlahkoto preživljali."

V otroku ni bilo več dosti otročjega. Sprememba vlog, ki so sledile očetovi smrti, ni bila samo prisrčna igra, ampak kruta resnica. Mati je morala nadomestovati očeta na polju, mala Marija pa je prevzela materino mesto v hiši. Toda mati je bila dobra gospodinja in spretna kuharica in stari Serenelli je sprva zelo godrnjal nad devetletno naslednico. Sin Aleksander pa je Marijo pred očetom vedno zagovarjal, češ: "Saj je šele začetnica. Kako pa se bo kaj naučila, če ne bo začela?"

Hiša je bila zidana z opeko in ne ravno velika, toda za dekletce gotovo dovolj velika in grenka preizkušnja. Ni vedela, kako bi začela in kako bi nadaljevala svoje delo.

Pritličje hiše ni bilo prirejeno za stanovanje. Tu so bili hlevi in pa

gospodarski prostori, kjer so spravljali poljske pridelke in razno orodje. Na koncu poslopja je bil prizidek s stopnicami v gornje prostore. Hiša stoji in je v rabi še danes. Kmečka žena, ki zdaj živi tu s svojo številno družino, spomin Marije Goretti visoko spoštuje. Ko je prišla prvič v stanovanje, je šla kleče po stopnicah in je vsako stopnico poljubila.

Na vrhu stopnišča je precej širok prostor, iz katerega drže vrata v kuhinjo, velik in z apnom pobeljen prostor. A stene so že precej ocrnele od dima in sopare. Tla so iz opeke. Dasi so se Serenellijevi očitno norčevali "vražam", kakor so rekli, je vendar oče Alojzij poskrbel za kuhinjo več svetih podob, ki so bile v veselje in tolažbo materi, ko je prišla prvič v stanovanje. Najbolj vidna stvar v kuhinji pa je bilo seveda veliko ognjišče s kamenito klopjo na vsaki strani dimnika. Tu je bil obešalnik, raz katerega so viseli lonci in ponve. Tu je mala Marija privzdigovala in prestavljala posode s svojimi trudnimi rokami, ko je pripravljala gosto grahovo juho. Seveda brez mesa, kajti meso je videla družina le dvakrat ali trikrat na leto. Jedi so belili navadno z oljem. - Tu je Marija mesila in pekla koruzni kruh: testo je dala v plitvo glinasto posodo, ki jo je prej pogreela, nato pa jo je obdala z vročim pepelom. Ko je bil hleb pečen, je izpihala pepel z njega ter ga prevrgla na veliko mizo, polno z roko pobarvanih glinastih krožnikov. Na obešalu se je svetilo tudi nekaj bakrenih loncev. Miza in nekaj stolov, to je bilo poleg lesenega zaboja, na katerem je mesila in gnetla testo, vse pohištvo na tem prostoru. Kakor je

MUČENKA SVETE ČISTOSTI

izjavil mladi Serenelli, je na skrinjo za kruh položil bodalo, da bi ga imel pri roki, če bi se dekle ne hotelo vdati njegovim zahtevam.

Iz kuhinje je držalo dvoje vrat v večjo in manjšo spalnico. Sem se je odtegnila dobra mati očem Serenellijevih, da je opravila svoje pobožnosti. Tu je imela svoj Marijin oltarček tudi mala Marijana in je prednjim vedno vzdrževala sveže cvetje. V omari poleg postelje pa je mati hranila boren

ostanek svoje nevestine oprave, ki si jo je sama oskrbela pred poroko. Mislila je na balo svojihčerki. Brez dvoma se je večkrat spominjala, kako težko je bilo za njo samo. Zato je zdaj nekaj svojih stvari hranila za hčerko. V Italiji se dekleta zgodaj poročajo, zbiranje bale pa je pri revnih bolj počasna zadeva.

Marija je delala od zore do mraka. Sončni vzhod jo je našel privodnjaku sosednje kmetije, ko je vlekla iz globine vedro vode. Takoj nato je nakrmila kuretino. Pozneje je vsak dan napravila dolgo pot v trgovino, da je nakupila, kar je bilo najpotrebnejše: za cent soli, za dva centa olja... Alipa je nesla naprodaj jajca ali golobe, da je dobila denar za vsakdanje v kuhinji potrebne stvari. Doma je morala sama pripravljati drva, paziti je morala na mlajša bratca in sestrico. Prala je, šivala za domače in Serenellijeve. Hišo je bilo treba imeti snažno, kar pa je

bilo skoraj nemogoče pri tem številu otrok in moških, ki so na svojih čevljih prinesli s polja ali hleva dovolj blata in prahu. Ob setvi in žetvi pa je bilo toliko dela, da je morala celo pomagati materi na polju.

Vse to je bilo dovolj, da bi napravilo otroka nezadovoljnega in čemernega, željnega dobiti kak izhod za počitek in razvedrilo. Toda ne pretiravamo: vsak, ki je deklico poznal, je lahko potrdil, da je vse ostale stvari niso prav nič mikale.

Takle je domač poiskus njenega opisa: Očividci pripovedujejo, da ni izgubila niti minute časa. Vedno je hitela svojo pot, tako rekoč tekla je in se ni niti toliko ustavila, da bi povzdignila svoje oči. Bila je za svoja leta velika: štiri čevlje in deset inčev je merila ob svoji smrti. Bila je ravna kot jagnjed. Bila je tudi lepa, prav kakor je deklice slikal znameniti italijanski slikar Fra Angelico. Imela je rožnato polt, na-

ravne poteze, mala usta, izrazite trepalnice in obrvi ter goste, svetlo-orehove lase. Njena močna postava ni prav nič ovirala lahke, prožne hoje. Zanimivi so opisi njenih oči:

Pred kakimi enajstimi leti je bila v bežigraske župniji v Ljubljani nova maša. Slovesno pritrkavanje, veličastno okrašena cerkev in pred njo ponosni mlaji, v zakristiji pa živžav in prerivanje ministrantov. Pa je prišel mednje župnik in ustanovitelj bežigraske župnije, p. Kazimir Zakrajšek, se nasmejalo živemu farnemu cvetu in v šali vprašal ministranta Tončka: "Kdaj boš pa ti zapel novo mašo?"

Sedem besedic in na koncu vprašaj - ta kratek stavek je bil za Tončka milost. Fantu te besede niso šle več iz spomina. Začel je misliti na duhovniški poklic in komaj petnajstletni študent že poprosil pri frančiškanih v Ljubljani za sprejem v red. Dobil je seveda odgovor, da mora še malo zrasti, če hoče obleči kuto, naj se pride drugo leto spet pokazati. Je pač mislil oče provincial, da je fantov "poklic" le hipna navdušenost, ki bo v peti šoli minila in Tončka ne bo več pripeljala na frančiškansko porto.

Toda Tonček je drugo leto nepričakovano zopet potrkal pri o. provincialu in izrazil upanje, da je zdaj

nekateri pravijo, da so bile modre, drugi orehove, kakor trdi tudi njena mati. Nekateri pa govore o svetlorjavih očeh.

Dalje prihodnjic

Novi mašnik bod' pozdravljen!

dovolj velik za samostan. Saj je med šolskim letom srečaval na cesti frančiškane in na veliko veselje ugotovil, da je bil eden le za nekaj prstov manjši od njega. . .

Kdo bi še dvomil o poklicu fanta, ki je žarečih se oči prosil sprejema. Iz Tončka je postal fr. Danilo, ki je v letih študija in vseh mogočih preizkušanj srečno došel do novomašne gloriole. Ta Tonček je letošnji lemontski novomašnik.

P. DANILO SEDLAR OFM je torej Ljubljancan iz župnije sv. Cirila in Metoda. Rojen je bil dne 20. junija 1927. Po peti šoli je dne 6. septembra 1943. začel v novomeškem samostanu leto poskušnje, ki je bilo zanj dvakrat preizkušnja. Že po nekaj tednih je namreč doživljal strahote nemškega bombardiranja in komunističnega nasilstva. Moral je bežati s p. magistratom in sonovincem pod Gorjance, od koder se je šele po več mesecih vrnil v noviciaško zatišje. Ko je po noviciatu v Ljubljani nadaljeval s šolo, ga je presenetila vojaščina, v letu 1945. pa beg v tujino, da si je rešil vsaj golo življenje. V avstrijskem taborišču Peggezu v Vzhodnih Tirolah je končal gimnazijo in po maturi v severnotirolski frančiškanski provinci začel z modroslovnimi in bogoslovnimi študijami. S slovesnimi obljubami se je zavezal služiti Bogu dne 14. julija 1948. v Bocnu (Južne Tirole, Italija). Nato je

svoje študije nadaljeval na frančiškanski mednarodni univerzi v Rimu, v jeseni 1949. pa je odpotoval na ameriške Brezje, kjer jih bo letos srečno dovršil. Dne 20. maja bo v Chicagu prejel mašniško posvečenje, na nedeljo 27. maja pa bo pri Mariji Pomagaj v Lemontu zapel novo mašo. Pridigal mu bo p. Kazimir, ki je takrat ministrantu Tončku zastavil ono odločilno vprašanje.

Našemu novomašniku p. Danilu

obljublamo, da ga ne bomo pozabili v svojih molitvah, ki jih vsak duhovnik zlasti danes tako potrebuje. Slovenci v bližini Lemonta pa se bomo zbrali ta dan ob novomašniku, da bomo sprejeli njegov blagoslov in ga spremili pred oltar. Saj ne bo poleg domačih: starši so v starem kraju, brata pa je begunska pot zanesla v daljno Avstralijo. Mater bo nadomeščala Mrs. Korelc, ki je p. Danilu vsa študijska leta z molitvijo pomagala preko težav.

ROMARSKI ZVONOVI

Marijinem mesecu maju se bodo v Lemontu pri Mariji Pomagaj zopet zazibali romarski zvonovi. Ves mesec maj bomo vsak dan opravljali v romarski cerkvi majniško ali šmarnično pobožnost: ob delavnikih ob 6:30 zvečer, ob nedeljah pa ob dveh popoldne. Najprej bo kratko šmarnično premišljevanje, nato pa litanije z blagoslovom. Ob nedeljah so seveda pete litanije. Ob nedeljah je prišlo vsako leto mnogo ljudi k našim šmarnicam. Tudi letos ste vabljeni, da počastite Kraljico maja in se naužijete lepih Marijinih pesmi.

Meseca maja bo tudi prvi večji romarski shod in sicer v nedeljo dne 27. maja, ko bomo slavili praznik Marije Pomagaj. Ta dan romajo k lemontski Mariji članice društva Marije Pomagaj iz Chicaga, slišali pa smo, da se jim bosta letos pridružili društvi Marije Pomagaj iz Waukegana in Rockdala ter člani samostojnega društva sv. Mohorja iz Chicaga. Isti dan je pri nas slovesnost nove maše p. Danila, zato vabimo romarje tudi od drugod. Pridite! Sicer novomašnika ni dosti videti, slišali ga pa bomo. Novomašni govor bo imel p. Kazimir Zakrajšek OFM.

Ostale romarske slovesnosti bodo letos, kolikor imamo do zdaj nannanjeno, sledeče:

Dne 24. junija: Materino društvo fare sv. Štefana, Chicago.

DNE

1. JULIJA

Slovesnost srebrnega jubileja kronanja lemontske Marije Pomagaj. Na predvečer procesija z lučkami okolijezero, nato kresovanje. Pri slovesni sv. maši bo govor prevzvišenega škofa ljubljanskega, dr. Gregorija Rožmana. Ta dan romajo k Mariji tudi novonaseljenci.

Dne 8. julija: Zveza Društev Najsvetejšega Imena iz Clevelanda.

Dne 15. julija: Dan Slovenske Ženske Zveze.

Dne 22. julija: Društvo Sv. Ane KSKJ iz Chicaga. - Prekmurski dan.

Dne 19. avgusta: Zveza oltarnih društev iz Clevelanda.

Dne 26. avgusta: Fara sv. Jurija, So. Chicago.

Dne 2. septembra: Fara sv. Štefana, Chicago. - MEDENI PIKNIK.

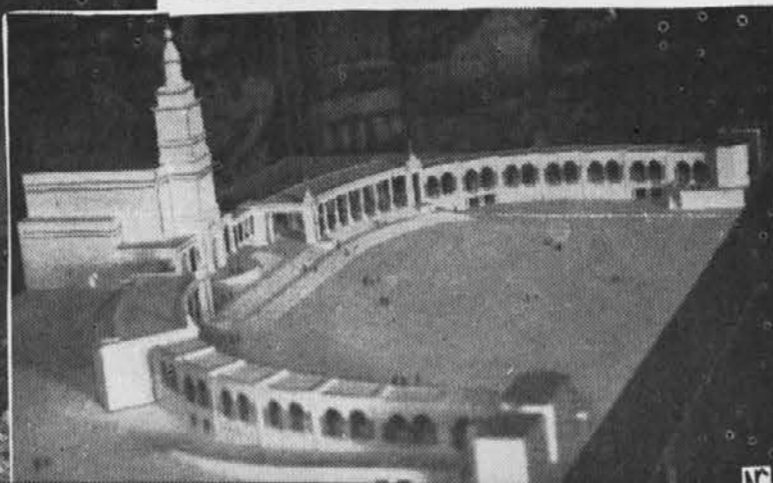

Glavna katoliška cerkev v Moskvi, v kateri pa ni dovoljena javna služba božja. Duhovnik mora naštevati na tihem.

Japonski umetnik je takole naslikal mučeništvo japonske družine Hashimoto. Oče z materjo in otroci so bili v preganjanju sedemnajstega stoletja živi sežgani.

Model fatimske bazilike s kolonadami, katere nameravajo dozidati Marijinemu svetišču.

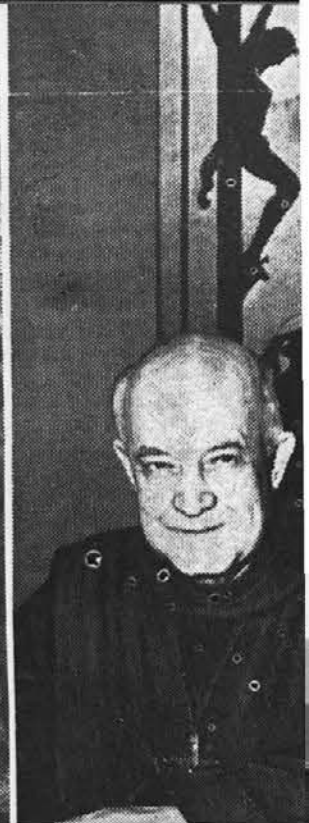

Zopet imamo sliko kitajske deklice Patsy Li, katero je ameriški vojaški kaplan rešil v Južnem Pacifiku. Bila je sprejeta pri kardinalu Loughertyju, philadelphijskem nauškofu.

Slika s Koreje: Ameriški vojaški kaplan pred bitko s komunisti mašuje in pridiga svojim fantom (Marines).

Takole izgleda zaaj svetovnoznana benediktinska opatija Monte Cassino v Italiji, ki so jo med zadnjo vojno porušile bombe. Delo še ni končano, a kakor izgleda, zelo nitro napreduje.

Father Paul Francis, ustanovitelj ameriške redovne družbe z imenom "Society of the Atonement".

Terezija Neumann, kakor izgleda ob petindvajsetletnici prejema Kristusovih ran.

Tereziya Neumann

Tereziya - mistik
(Nadaljevanje)

Mati je najbolj vesela...

...kadar vidi, da je človek rojen na svet.

...kadar ji prineso novorojenca od krsta.

...kadar se ji otrok nasmeje s prvim smehljajem.

...kadar ji otrok prvokrat zakliče: "Mama!"

...kadar poklekne s svojim otrokom prvoobhajancem k obhajilni mizi.

...kadar prejme prvi dar iz rok otroka.

...kadar sliši resnično hvalo svojega otroka.

...kadar bere prvo pismo hvaležnega otroka

...kadar vidi, da ši je otrok izbral pravi poklic.

...kadar prejme obhajilo iz rok svojega otroka - novomašnika.

Zivljenje krščanskih mistikov nas živo spominja na stanje, ki ga sveto pismo in cerkveni učeniki pripisujejo bodočemu rajju. Tudi mistični pojavi pri Tereziyi Neumann. Včasih se zdi opazovalcem, da njena duša že pripada drugemu svetu. Tako je po mnenju pisateljev in raziskovalcev konnersreuthskih dogodkov Tereziya živi most, ki veže svet z onim, ki ga oznanja Jezus v svojem evangeliju in v katerega veruje Njegova Cerkev.

Ko postane moč ljubezni v mistiku nadčloveška, se zdi, da je duša kakor pijana božjega, skoraj ločena od telesa, da čuti več ne odgovarjajo na zunanje vplive. Telo je kakor mrtvo, četudi smrt ni nastopila. Razum nič več ne premišljuje naravnih dogodkov, ampak je popolnoma predan premišljevanju božjih stvari. - Govorimo o zamaknjenju. Zamaknjena duša je v svojem združenju z Bogom popolnoma pozabila sama sebe in vse ustvarjene reči, ki jo obdajajo. Vidi, sliši in premišljuje le predmet svoje ljubezni - Boga.

Vsa raziskovanja pojavov pri Tereziyi Neumann so pokazala pooblaščenim opazovalcem, da je trpinka zares pravi mistik, nekdo, ki živi v zaupni in neprestani ljubezni z Jezusom.

Terezijina občutja kažejo zanimiv pogled v njeno mistiko. Navdih, ki jih prejema tudi v času, ko ni zamaknjena, so nekaj izrednega in nastopajo nenadoma. Mogoče je, da se z nekom pogovarja, kar naenkrat pa vidiš z njenega obličja, da poslušá glas v svoji notranjosti. Nato da kako pojasnilo ali odgovor, ali pa stavi komu navzočih kako nepričakovano vprašanje. Po zunanjih znakih sodeč so te besede v njeni notranjosti vedno jasne ter napravijo nanjo velik vtis. Njena notranjost sama jo sili, da pove, kar

sliši. "Enostavno moram povedati, kar slišim," se je ob neki priliki sama izrazila. O vsem, kar pove, kaže očitno gotovost. Njeno obnašanje kaže, da posluša ta notranji glas z vsem spoštovanjem. Glas jo pouči v trenutku in ona obdrži v spominu vse, kar je slišala. Še po preteku dolgega časa pove vse z veliko natančnostjo. Dolej še niso opazili, da bi se količkaj odvrnila od prvotnih stavkov, ki jih je prvič povedala.

Dne 17. julija 1931. je Terezija vsa bleda in zaskrbljena rekla Fathru Holzamerju, da jo je nenadoma navdalo neizrečeno zanimanje za svetega očeta. Tega si ni mogla razložiti, bila pa je prepričana, da mora biti sveti oče v veliki nevarnosti ali pa ima opravka s kako nenavadno težavo. Zato je sklenila, da bo trpljenje prihodnjega dne - naslednji dan je bil ravno petek - darovala za papeža ter mu tako pomagala. - Že naslednji dan so prinesli časopisi vest, da je nekdo nastavljal v cerkvi sv. Petra bombo, ki naj bi eksplodirala dne 17. julija popoldne. Na srečo so jo našli in še pravočasno odstranili. Torej notranji glas Terezije ni varal.

Posebna stopnja Terezijinega mističnega življenja je v daru premišljevanja. Ta dar poseduje v toliki meri, da ga lahko imenujemo: molitev tišine. Duša pri tem ne deluje, kakor pri navadnem premišljevanju, kjer se udejstvujejo vse dušne zmožnosti. Tu duša samo počiva in se predaja vplivom milosti.

Nekdo izmed pisateljev o Konnersreuthu se spominja dejstva, da se je Terezijino pravo mistično življenje in doživetje začelo šele po prejemu ran. Sama je izjavila, da se pred prejemom ran ni zavedala ničesar, pozneje je šele mistično doživljanje postalo del nje same. Tudi njen duhovni vodja ni smatral njene dolgotrajne bolezni, polne trpljenja, za del mističnega stanja. Videl je le lep primer kristjana, ki se potrpežljivo vda v božjo voljo. Ne ona sama in ne njeni najbližji niso videli kakega znaka o izrednih milostih, ki jih bodo kmalu podeljene.

Nekatere nadnaravne prikazni ter Terezijine izjave kažejo na izredno razsvetljenje, ki ji je podarjeno. Stvari, ki so sicer zamotane, podaja Terezija na otroško preprosti način, s stavki, polnimi zrele vsebine. Globoka vprašanja trpljenja razlaga na primer z začudenja vredno jasnostjo in popolnoma v soglasju z bogoslovno znanostjo. Neki nekatoličan je prejel na vprašanje o pomenu trpljenja sledeči hitri odgovor: "Bog

PO KRALJESTVU KRIŽA

Kardinal Spellman je med najnovejšimi dobrotniki človeštva, v prvi vrsti nas katoličanov. Odkril je svetu sredstvo proti atomski bombi. Najbolj zanesljivo in najbolj učinkovito. Njegov recept se glasi: "Pripravi se na smrt, pripravi z bogoljubnim življenjem, pa se ti ni bati bombe!"

Veren človek ga bo razumel, neveren bo klet: To ti je tolažba!

Kitajski misijoni imajo iz dneva v dan hujše preizkušnje s strani komunistov. Na vsak korak jim onemogočujejo dušnopastirsko delo. Zato je dal papeški nuncij za Kitajsko, nadškof Anton Riberi, vsem duhovnikom dovoljenje, da lahko mašujejo ob vsaki uri, da se le zbere majhno število vernikov. Mora pa se mašnik, ki mašuje po enajsti uri, vsaj tri ure vzdržati hrane in alkoholnih pijač, vsake pijače pa vsaj eno uro. Isti predpisi veljajo za

vernike, ki hočejo itik svetemu obhajilu. - V zvezi s tem važnim odlokom je papeška nunciatura določila tudi gotovo število duhovnikov, ki postanejo takoj upravitelji škofije, kakor hitro bi se škofu kaj pripetilo ali bi ne mogel izvrševati svoje službe.

Nek baptistovski pastor je kar dobro ožgal oni dan našega predsednika, ki je bil na letovišču v Floridi. Nedelja je bila, prezident pa v vodo, kjer je plaval cele ure. Pa bi bilo prav zgledno, če bi bil šel prej k službi božji in bi malo pomolil za uboge vojake, ki na Koreji nimajo časa za počitnice na floridski obali. Ob enem bi dal pa drugim sodržavljanom zgled značajnega in bogoljubnega moža.

Bog vedi, kaj bi se zgodilo onemu pastoru v kaki drugi deželi, če bi se "drznil" povedati v brk takemu visokemu predstavniku države. Kar dobro je biti v Ameriki, kjer beseda ni konj.

Iz Konnersreutha je došlo zanimivo poročilo, da Terezija Neumann na letošnji veliki petek ni trpela in krvavela, kakor je doslej nepretrgoma skozi dolgo dobo petindvajsetih let. Tudi letos se je zbralo v njeni rojstni vasi na tisoče tujcev, ki bi bili radi priča njene-

dopušča trpljenje, da kaznuje govote grehe, da preizkuša zvestobo tistih, ki ga ljubijo ter da s trpljenjem da ljudem priliko pomagati drugim. To trpljenje pa ni nikoli tako veliko, da bi ga človek ne mogel nositi. Vsak bi mogel biti kljub trpljenju srečen, da ima le Zveličarja v svoji duši."

Neki duhovnik pripoveduje, da je imel v Terezijini navzočnosti z učenim dominikancem razgovor o veri in milosti. Govorila sta zelo visoko ter navajala težka mesta sv. Tomaža Akvinskega ter drugih učenikov. Nenadoma se je oglasila Terezija: "Zakaj pripovedujeta vse to na tako zamotan način?" Nato je nadaljevala, odgovarjajoč sama na vprašanje tako čudovito, globoko in vendar preprosto, da so stopile v oči dominikancu solze. "Kako krasna in vendar preprosta razlaga! Nikoli se nisem naučil toliko krščanskega nauka v tako kratkem času!" je vzkliknil.

14. poglavje

TEREZIJINA MLADOST

Kakšno pa je bilo življenje Terezije Neumann v otroških in dekleških letih? Kakšen je Konnersreuth, ki je z imenom Terezije tako nujno zvezan? Postal je znan zaradi nje, kakor so mnoga druga mesta postala znana zaradi kakakega moža ali žene, ki so tam živeli, na primer Assisi, Avila, Lisieux.

Terezija je bila rojena na veliki petek, dne 8. aprila 1898. v Konnersreuthu. Matične knjige navajajo sicer kot uro rojstva eno po polnoči, torej že 9. aprila. V krstni knjigi je zapisano, da je bila rojena četrta čez dvanajsto, krščena pa dne 10. aprila. Toda njena mati zagotavlja, da je bila hčerka rojena pred polnočjo. Tudi Terezija se drži v zamaknjenju materinih podatkov.

Starši Ferdinand Neumann in Ana, rojena Grillmeier, so imeli enajst otrok. Terezija je najstarejša. Imena ostalih otrok so: Marija Ana (r. 1899.), Ana (r. 1900.), Engelbert (r. 1901.), ki je kmalu umrl; dalje Otilija (r. 1902.), Engelbert (r. 1904.), Krescencija (r. 1906.), Avgušтина (r. 1907.), Neža (r. 1909.), Ferdinand (r. 1911.) in Janez (r. 1912.). Vsi otroci so bili rojeni v Konnersreuthu in krščeni v vaški cerkvi, ki je posvečena sv. Lavrenciju, katerega trpljenje je gledala Terezija v prikaznih na njegov praznik

dne 10. avgusta. Terezijin oče je domačin in je bil rojen dne 16. junija 1873. Opisujejo ga kot pravega gorjanca. Je precej visok in suh, izrazitega obraza in črnih las, ki pa so zdaj že osiveli. Njena mati je hči posestnika iz sosednje vasi Neudorf, ki pa spada v župnijo Konnersreuth. Rojena je bila dne 23. oktobra 1874. Bila je majhne postave, širokega obraza in manj izrazitih potez. Pred kratkim je umrla, dočim je oče pri svoji starosti še zelo močan. Redko sta bila bolna.

Danes pozna ves svet Terezijo Neumann po njenem imenu. V domači vasi, kjer preživlja vsa svoja leta, pa je bila najprej znana pod imenom: Krojačeva Rezika. Bavarska navada je, da ljudi raje kličejo po hišnem kot pa po rodbinskem imenu. Ne le oče, tudi Terezijin praded je bil krojač in po njegovi obrti je dobila hiša ime. Hiša je leta 1868. pogorela in so pozneje sezidali novo, zaradi pomanjkanja denarja nekoliko manjšo. A hišno ime je ostalo. V tej hiši so bili rojeni vsi Neumannovi otroci. Ko je bila Terezija stara devetnajst let (1917.), so dom povečali s tem, da so ga dvignili v eno nadstropje.

Iz Terezijine mladosti ne vemo mnogo. Imela je navadne otroške bolezni, a do 10. marca 1918. ni bila nikoli resno bolna. Tri leta stara je živela nekaj časa pri svoji botri Tereziji Forster. To je bila očetova sestra in je stanovala v Waldsassenu.

Father Witt pripoveduje o tej dobi Terezijinega življenja, da je bila lepega vedenja, zelo živahen in privlačen otrok. Za božič je triletna Rezika dobila pri botri v dar prvo punčko. Bila jo je zelo vesela, toda že po nekaj dneh se jo je naveličala. Odkrila je, da je v njej žaganje. Nikoli več ni bila navdušena za punčke, ker nima jo, kot je rekla, v sebi nobenega življenja. Tudi ni posvečala nobene pažnje igračam svojih sestra. - Gospod in gospa Ferster, ki sta bila brez otrok, sta zelo obžalovala, ko so starši vzeli Terezijo zopet k sebi. Niso mogli prestajati ločitve.

Dalje prihodnjic

nemu trpljenju. Župnik Naber jim je pojasnil, da so prišli zaman past radovednost.

Po župnikovem mnenju je Jezus Tereziji za srebrni jubilej prizanesel s trpljenjem, ali pa mu je dovolj radovednosti, s katero je svet sledil konnersreuthskim dogodkom, pa ga niso nič izučili.

Zelo zanimivo pa je tudi to, kako so novico o prenehanju Terezijinega krvavenja sprejeli razni svetovni časopisi. Prej so o vseh dogodkih molčali ali pa prinesli kvečjemu nekaj vrstic suhega poročila o "neki Tereziji in njeni dvomljivi stvari". Novica o letošnjem velikem petku pa jih je očividno bolj razveselila. Saj skoraj ni časopisa ali revije, ki bi ne omenjala "ustavitve Terezijinih ran in krvavenja" in to celo v daljšem članku. Je pač tako! Stvari, ki jih ne morejo naravno razlagati, jim ne diše, ker jim bude vest. Vsako takole stvar pa primejo z obema rokama, da bi pomirili svojo zakrknjenost in si mogli reči: "Pa imamo le mi, nejeverni, prav!" No, mi jim to jalovo tolažbo rade volje pustimo, saj ni nič vredna. Gledamo pač skozi druga očala na vse te reči kot oni, ki jih tajiti sicer ne morejo, pač pa imajo zanje molk, posmeh ali pa svoje "učene" sodbe.

MESEČNI
MOLITVENI NAMEN

Za vse preganjane

S.O.S.

Čuden

je naš čas. Pravijo, da je povojni. Toda naša "povojna" doba tega imena gotovo ne zasluži. Ko smo v letu 1945. brali časopise, ki so proslavljali atomsko bombo kot mejnik dveh dob, dobe nasilstva ter dobe miru, smo se smejali. Kako smešne so se nam zdele prve strani časopisov, ki so z velikimi črkami pisale le eno pesem: "Mir je zavladal po vsem svetu!" Mir, mir in zopet mir! Kolikolaži je bilo v teh besedah! Saj so istočasno tisoče in tisoče beguncev, zaprte na avtomobilih ali v železniških vagonih kot živina, prisilno vračali v objem rdeče zvezde, v mučenje in strašno smrt v skupnih grobovih. Ha, kje je mejnik nove dobe, dobe svobode in miru?

Atomska bomba! Koliko so o njej govorili v onem letu "konca" vojne - 1945. In koliko govore danes. Toda danes vse drugače kakor takrat. Le pogledjte časopise ali slike novic v televiziji, le poslušajte predavanja po radiu, kako vse govori o atomski bombi. Skoraj ni dneva, da bi nas časopis in radio ne učila, kako se zavarujemo pred uničujočimi učinki tega strašnega orožja. Atomska bomba! V nekaj sekundah - tisoči mrtvih, tisoči ranjenih, tisoči poslopij zravnanih z zemljo! Trese se pred njo nasprotnik, kakor se mi tresemo pred atomsko bombo, ki jo

ima mor-da sovražnik pripravljeno za našo domovino. Otroci po šolah imajo vaje, delavci in delavke po tovarnah morajo na znak poskusnega alarma prenehati z delom. Velemesta, kakor New York, gradijo zaklonišča za tisoče in tisoče "za slučaj napada atomske bombe". Koliko varnostnih naprav naenkrat, koliko ur gre za to, koliko denarja; koliko oseb je zaposlenih pri teh novih pripravah, znamenju "nove dobe miru".

Da, če bo res kdaj padla atomska bomba, bo to nekaj strašnega. V resnici je prav, da poskušajo vse, da se zavarujemo pred njenim učinkom. Kolikor se seveda sploh zavarovati da. A pri tem ne smemo pozabiti druge strani.

Pomisliti moramo - na našo dušo! Kaj pomagajo vse priprave, če nas ne zresnijo toliko, da bi pomislili: če za telo, ki danes živi, jutri pa že leži negibno in čaka pokopa, toliko skrbimo, kaj moramo potem storiti šele za dušo, ki ne umrje. Če nam je toliko za naše zemsko življenje, ki v resnici marsikdaj ni piškavega oreha vredno in je posebno v tej "novi dobi" kaj poceni, potem pač ne smemo prezreti življenja, ki

traja večno, o katerem sreči ali nesreči odločamo mi sami. To naj nas uče vse te priprave za slučaj napada atomske bombe, pa nam bodo bolj koristile kot pa vaja, kako stisneš glavo med kolena ali zlezeš pod klop ter čakaš s zaprtimi očmi, kdaj bo kaj priletelo ter se bo zrušil strop nad glavo.

V zadnjih letih sem videl mnogo resnih prizorov. Mlad fant, poln življenja in veselja do dela - padel je strel in zrušil se je mrtev...

Nad sto ljudi je bilo v zaklonišču, za katerega so inženirji trdili, da ga ne prebije nobena bomba. Tako varni so se počutili v njem, da so nemški vojaki, ki so se z množico zatekli v zaklonišče in imeli s seboj slučajno radio, poiskali glasbo in z nekaj lahkoživimi dekletki zaplesali po hodniku. "Kaj nam mar bobnenje okrog nas, pa četudi bo pol mesta spremenilo v razvaline! Tu smo na varnem!" - Trenutek pozneje se je zaklonišče streslo, oboki so se preklali... Ko so po končanem zračnem napadu prišli reševalci, so od sto oseb mogli komajnekaterim razmrčvarjenim truplom ugotoviti imena.

Takile zgledi, ki jih je iz življenja zadnjih let v starem kraju vse polno, in pa hitre priprave ter vaje za slučaj napada atomske bombe - nas morajo zresniti. Saj nam glasno kličejo znak, katerega oddajajo v nesrečah in pomeni nujno prošnjo za

pomoč: S. O. S. - Kaj že pomenijo te tri črke? Svet je pozabil na njih vsebino ter misli - kadar jih uporabljajo - le na rešitev telesa. S. O. S. - Save Our Souls! Rešite naše duše!

Lepa krščanska navada je: obupati sleherni dan dober namen in se vsak dan spominjati na svojo smrtno uro. V naših čudnih časih še stokrat važnejša kot je bila nekdanj. Kaj, ko bi se je oprijel tudi ti? Pa bodi star ali mlad, zdrav kot riba ali pa bolan in že čutiš bližino večnosti. To bi bila prav gotovo naša najboljša obramba proti učinkom atomske bombe: vedna pripravljenost in skrb za dušo, ki je neprimerno važnejša kot pa skrb za umrljivo telo. Ali ne bi bilo pametno, ko bi se navadil vsak dan ponavljati tole ljubko molitvico za srečno zadnjo uro (sto dni odpustka enkrat na dan):

O, Jezus, ko molim in častim Tvoj poslednji zdihljaj, Te prosim: sprejmi tudi mojega. Ker ne vem, če bom ob uri ločitve s sveta pri zavesti, Ti darujem že zdaj svoj smrtni boj in vse stiske svojega umiranja. Ker si mi Oče in Zveličar, izročam v Tvoje roke svojo dušo. Želim, da bi bil zadnji dih mojega življenja združen s Tvojim poslednjim trenutkom, da bo moje srce nehalo bít v Tvoji ljubezni. Amen.

Kraljica v nebesa vzeta - prosi za nas!

Ta novi vzklik s prošnjo odslej molimo v Marijinih litanijah. Vstaviti ga je treba po prošnji: "Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta". Ponekod so začeli moliti novo prošnjo takoj, ko je bila objavljena v škofijskih listih. V slovenskem jeziku so večinoma molili: "Kraljica vnebovzeta", pač po imenu praznika vnebovzeta Marijinega. Toda dobili smo v roke edini ljubljanski verski listič "Oznanilo", kjer je objavljen uradni slovenski prevod novega naziva v litanijah: v nebesa vzeta.

Zaradi enotnosti slovenskih litanij bomo vsi molili tudi tukaj: "Kraljica v nebesa vzeta, prosi za nas!"

P. P. M. ofm

Nadaljevanje in konec.

Vsi smo se prestrašili, najbolj seveda brat, ki bi ga gotovo tudi ustrelili, da ga ni izgovoril predstojnik. Končno so pobesili puške in odpeljali brata. Vsi smo mislili, da se je približala njegova zadnja ura, toda popolurnem mučenju so ga privlekli nazaj. To se je ponavljalo vso dolgo noč do jutra. Kaj so delali z njim, ne vem, ker so mu zagrozili pod smrtno kaznijo molčati. Brat nam je v strahu povedal le to, da so ga med drugim tudi pretepali in je moral nekajkrat teči skozi straže, ki so ga mlatile s puškinimi kopiti. Rekel je, da bo povedal pozneje, ko bomo zopet prosti. Toda z njim nisem potem nič več govoril, ker so nas razdelili.

Skoraj vsaki teden smo morali na zaslišanja, kjer so nas silili, da smo sebe imenovali v nemški psovski farje, ne duhovnike. Srečen je bil vsak, ki ni dobil vprašanja: "Kdo si?"

SPOMINI

Neki svetni duhovnik ni hotel izustiti besede "far", ko je prišlo do vprašanja poklica. Odgovoril je večkrat, da je katoliški duhovnik. Zaradi tega so ga odvedli v temnico in ga že med potjo hudo pretepali. Šele čez več dni se je vrnil. Med mučenjem so mu izbili tudi več zob.

Na binkoštno soboto so vse duhovnike poklicali na dolg hodnik. Nad dve sto nas je bilo. Morali smo celo uro čepeti na prstih in kričati: "Mi hočemo delati!" Ko smo se skričali, so nas odgnali na dvorišče in ukazali, da moramo izprazniti straniščno jamo. Kdor ni dobil lopate, je moral na delo z rokami. Žalostno je bilo to, da so morali na umazano delo tudi vsi stari ali bolehniki duhovniki. Lahko si mislite, kakšne sobile naše roke in naša skromna obleka. Poleg tega nismo imeli niti vode, da bi se pošteno umili. Tako smo delali vse popoldne in drugi dan, na binkoštno nedeljo, se je delo nadaljevalo. (Isti dan

Sv. Trojica v Slov. Goricah

Nazarje v Savinjski dolini

Brežice

je vzeta tudi slika, ki ste jo videli v prejšnji številki: frančiškanski patri morajo pred delom telovaditi z lopatami.)

Po skromno hrano smo morali k skupnemu kotlu, kjer smo stali lepo po vrsti drug za drugim. Gorje, če bi spotoma kdo spregovoril! Zlasti nas frančiškane so zelo grdo psovali. Če smo že v sobi čakali v vrsti, so vpili na nas, da smo pozrešna živina, ki bi rada samo žrla. Če nismo čakali v vrsti, so nas pa zmerjali, da nočemo ubogati in smo tako leni, da se nam še žreti ne ljubi. Pa ustrezni, če moreš! Ko smo tako nekoč že dolgi dve uri na hodniku čakali za večerjo, se je stražnik spomnil, da naša vrsta ni ravna. Zato je šel z ostrim bajonetom svoje puške tik pod našimi bradami in naredil ravno vrsto. Lahko bi ti prerezal vrat in vem, da bi zaradi tega ne bil kaznovan ali pa bi ga celo pohvalili. Neki sojetnik, ki pa ni bil

veren niti duhovnikom naklonjen, mi je nekoč mimogrede dejal: "Z vami frančiškani sočustvuje vsak, pa četudi je dru-

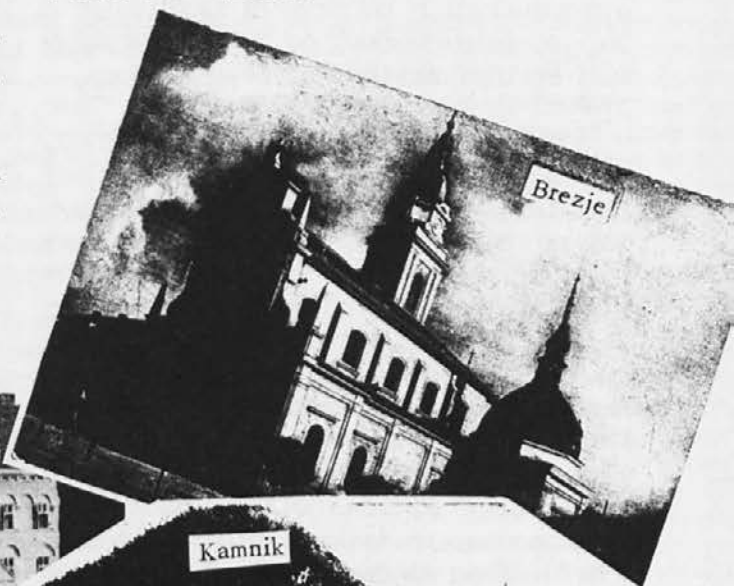
gačnega prepričanja!"

Zakaj pa smo bili taki "ljubljeneci" geštapovcev? Kakor vsem slovenskim duhovnikom so očitali tudi nam, da smo našo domovino, "prej nemško", napravili slovensko. Mislili so tudi, da se bodo mariborskim prebivalcem z našim izgonom in zaporom posebno priljubili. Ker so dosegli ravno nasprotno, so nas še bolj prezirali. Jezilo jih je tudi, da smo kljub vsemu ostali vedno veseli. - Iz vsega, kar so počeli z nami in ostalimi redovniki in duhovniki, pa je izžarevalo vidno sovraštvo nacizma do vsega, kar je verskega. Zato se je povsod znesel najprej nad cerkvami, samostani in župnišči, potem šele je začel preganjati, seliti in pobijati ljudstvo.

K SLIKAM: Svetišča in samostani, ki so jih morali v strašnem letu 1941. slovenski frančiškani v nekaj urah zapustiti.

Bazilika Matere milosti v Mariboru

Brezje

Rocno /franč.tiskarna/

Kamnik

Po šestih tednih mariborskega zapora so nas odpeljali v trapistovski samostan Rajhenburg, katerega so medtem zaplenili. Stanovali smo na skednju, dočim so bili v samostanu samem nastanjeni nemški vojaki in razni visoki nemški gospodje. Samostansko kapelo so spremenili v plesno dvorano in s tem je povedano dovolj. Žalostno je bilo gledati trpeče obraze nekaj starih menihov, ki so jih pustili še v samostanu, ko smo morali pred njihovimi očmi na povelje uničevati samostan in trgati križe in nabožne starodavne slike s posvečenih sten...

Polagoma se nas je zbralo okrog tri sto duhovnikov. Saj so nacisti zaprli ali izgnali vse duhovnike po vsej Štajerski in Gorenjski, zaplenili vse samostane in vse sestre poslali na njihove domove. Naše dnevno opravilo je bilo delo na polju in na cesti. Hrana je bila nezadostna, a dobili smo marsikaj od dobrih ljudi. A bilo je zelo težko do nas, ker smo bili strogo zastraženi.

Sledila je naša pot na Hrvaško, kar je izposloval zagrebški nadškof Dr. Alojzij Stepinac in s tem zaslužil naše največje priznanje in hvaležnost. A nas frančiškanov niso poslali s skupnim transportom. Zadržali so nas deset dni, da smo opravljali dela vseh, dokler ne pridejo novi "zločinci". Nato so nas odpeljali nazaj v Maribor. Morali smo počistiti, ker je po vsakem transportu ostalo obilo umazanije. Šele po enem tednu smo si "zaslužili" odhod na Hrvaško. Žalostno je bilo slovo od Maribora. Šest v eni

vrsti nas je korakalo po mestu. Ljudje so nam mahali v pozdrav, mi pa nismo smeli niti treniti z očesom.

Na Hrvaškem smo bili končno prosti. Našli smo streho v škofijskem bogoslovnem zavodu, od tu pa smo prišli na svoja nova mesta. Večina patrov je ostala do konca vojne po hrvaških samostanih, le nekateri smo mogli v Ljubljano.

Ko sem opisal žalostne strani našega "raja", naj za konec povem še dogodek, ki mi je tako svet, kakor moje mašniško posvečenje. V Rajhenburgu smo dobili nove sotrpine: pripeljali so kapucine iz Celja. Njihov predstojnik je po srečnem naključju skrivaj vzel s seboj nekaj posvečenih hostij. Te smo potem skrbno čuvali kot največjo tajnost. Vso noč je bil med nami Jezus, ob štirih zjutraj pa smo v največji tišini sprejeli po dolgem času sveto obhajilo. Za oltar je služil star zaboj, za prte papir. Sveče sta nadomestovali dve baterijski luči, pa še te zatemnjeni. Sprejeli smo sveto obhajilo in takoj legli po svojih ležiščih. Vse je bilo izvršeno zelo zelo hitro in brez najmanjšega šuma. Onečastili bi Najsvetejše, če bi geštapovci zvedeli, da Ga imamo med sabo. Tudi za nas bi ne bilo dobro. - Tako pobožno še morda nikoli nisem prejel svetega obhajila, kakor tisto jutro na skednju. Zmotili so nas šele stražarji, ki so nas prišli ob petih buditi in priganjati na delo. - - -

Dovolj spominov! Bog bodi zahvaljen za prestano trpljenje, ki naj bi bilo našim in dušam drugih v zveličanje!

Mati se spočije...

- ... na božji poti pred Marijinim oltarjem.
- ... na božjem Srcu pred tabernakljem.
- ... v grobu, kjer čaka vstajenja.
- ... pri Bogu v svetih nebesih.
- ... v blaženem pogledu na zveličane otroke.

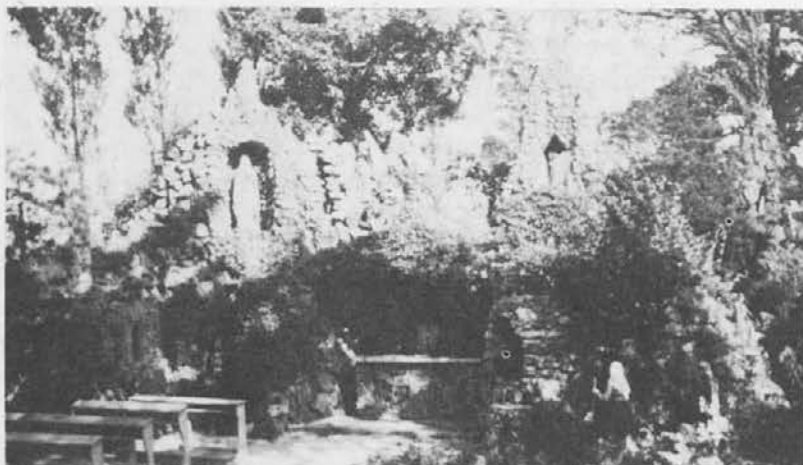
Sicer smo imeli zadnji sneg letos sredi aprila, tako se skupno z našim zmešanim svetom celo vreme suče kar precej po svoje. Vendar so na gredicah ob našem jezeru vistem mesecu prikukale prve cvetke. Zdaj bo imel p. Martin s kleriki zopet dosti dela. Ko bo enkrat zeleno tudi drevje, bo naš park pravi raj, ki tako ugaja lemontskim romarjem.

*

P. komisar Alexander pa skuša prostor pred samostanom urediti čim lepše. Kleriki so navrtali lukenj, kot bi iskali petrolej. Na obeh straneh ceste bo zasadil breze, da bo čez nekaj let od glavne ceste do samostana prav prijeten drevored.

*

Naročniki so gotovo opazili že pri zadnji številki Ave Marije, da je speta samo z eno sponko in ne več z dvema, kakor preje. Po vsem Chicagu smo iskali žico, pa smo jo dobili komaj toliko, da bo zadostovala za to leto. Tudi načrt, da bi povečali številko za osem strani, je zaradi pomanjkanja papirja padel v vodo. Poleg tega smo

O
D
M
E
V

LEMONTSKI

kljub podražitvi papirja sklenili, da ostane cena Ave Mariji ista kot doslej. To bomo skušali držati, dokler bo sploh mogoče. Za Kanado, ki dobiva vedno več naročnikov, pa bo odslej naročnina samo \$ 2. 50, kakor za USA.

Naročniki ste lahko prepričani, da Vam skušamo ustreči po svojih najboljših močeh.

*

Našega p. Odila, "pojočega misijonarja", pa skoraj ni več v Lemontu. Pride pogledat za nekaj dni in jo zopet mahne na misijonsko pot. V marcu je bil na slovenskih farah v Barbertonu, O. in Milwaukeeju, Wis. V aprilu je vodil tri misijone: v Indianopolisu, Ind., Johnstownu, Pa. in Leadwille, Colo. Za maj pa se je namenil med Slovence v Kanado. Po-

leti ga bodo pa romanja hočeš-nočeš priklenila v Lemont.

*

Tudi drugi lemontski patri so za velikonočne praznike veliko pomagali na raznih župnijah. V aprilu pa smo dolgo pogrešali p. Bertranda, ki je ne župniji v Pa., dočim nadomešča p. Kazimir poljskega župnika v bližini Lemonta.

*

P. Marcelovo službo tretjerednega komisarja in urednika "Tretjeredniških misli" je prevzel lemontski gvardijan, p. Alojzij. Želimo mu obilo uspehov!

*

Spet je bilo v Lemontu nekaj sprememb. Naš kuhar br. Ksaverij je bil prestavljen v našo rezidenco v So. Chicagu k Sv. Juriju. Od tam

pa se je vrnil v Lemont br. Robert, ki že pridno dela v tiskarni. S smrtjo p. Marcela smo izgubili delovno moč, ki jo je bilo treba nadomestiti.

*

Čebelice p. Johna so že prebujene in jih je po tako dolgih mesecih kar prijetno poslušati, ko brenčijo po vrtu in že iščejo prve cvetke. Če jih je zbudil sam p. John s kakšno uro-budilko, ali pa so ga same prehitetele, nam naš čebelar noče povedati. Gotovo pa mu je bilo že dolgčas po sestricah čebelah.

*

V molitev priporočamo staro mater br. Roberta, Mrs. Frances Mačerol, ki je umrla dne 5. marca v Clevelandu. P. Odilo pa je dobil sporočilo iz starega kraja, da mu je umrla sestra. - Obema izrekamo naše iskreno sožalje.

Spomnite se v molitvi tudi matere p. Pija, ki je dobil iz starega kraja vest, da je smrtno bolna in so jo prevedeli.

*

Naš VEČNI POPOTNIK tudi v mesecu maju ne bo miroval. Kakor nam je sporočil, bo v tem času obiskal naročnike po New Yorku. Le kaj bi Ave Maria brez br. Antonina! In kaj bi br. Antonin brez gostoljubnih naročnikov, ki mu lajšajo večna po-

Marija
nam
poklanja
svoj
majski
dar:
pisano
cvetje
in
sončni
smehljaj...

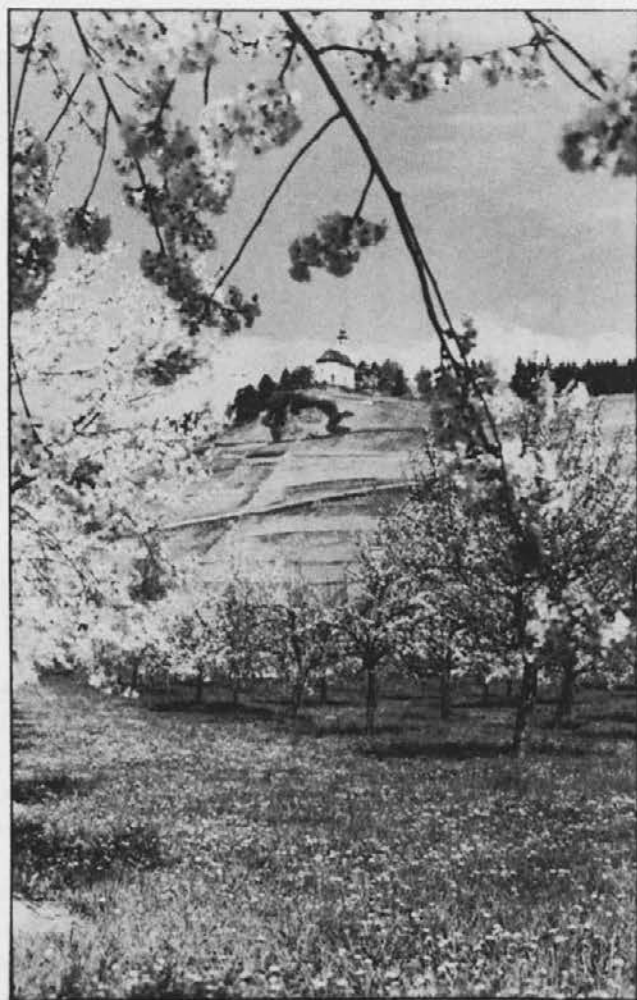

foto Kunc

Maribor-Ralvarija

tovanja s prijaznim sprejemom. Vsem naš iskren: Bog plačaj!

*

V Mariboru je dne 8. aprila umrl frančiškanski pater Gratus Kostanjšek. Tri in štiri-deset let je služil Bogu v duhovniški službi in bil zelo goreč dušni pastir. Če se spomnite v zadnji številki Ave Marije one slike, kjer morajo mariborski frančiškani v nemških zaporih telovaditi z lopatami: p. Gratus je tudi med

njimi in sicer stoji najbliže fotografu. - Naj v miru počiva, saj je zadnja leta dosti pretrpel!

O ostalih frančiškanih, ki so na sliki v nemških zaporih, pišemo z nekaj drugimi zanimivostmi na zadnji strani te številke.

Lemontski kronist

Kramljanje na zapečku

Ko mašnik sam umrl bo,
za vedno nagnil trudno glavo:
angelci bodo brž prihiteli,
njegovo dušo v nebesa vzeli.

V slovo tako nam govori:
"Ne jokajte, predragi mi!
Dolino solz sem zapustil,
zdaj vedno bom Boga slavil!"

CLEVELAND, Ohio - Pošilja J. Z.:
Saj kar ne morem, da bi ne napisala
nekaj besed v tolažbo duhovnikovi
materi, v spomin materi umrlega
p. Marcela Marinška ob izgubi dra-
gega sina.

Bila sem pri p. Marcelovi novi ma-
ši, moja sinova pa sta bila njegova
ministranta. Eden izmed teh je tudi
že v večnosti in upam, da se s p.
Marcelom skupaj veselita v nebesih.

Presrečna tista mati bila,
ki je mašnika rodila:
ko mašnik se na svet rodi,
sam Bog se ga razveseli.

Ko sin bo sveto mašo bral,
bo Jezusa v rokah držal:
bo moral bele imet' roke,
kot lilija čisto srce.

Ko v spovednici bo sedel,
ko grehe grešnikom odvzel,
nevedneže svaril, učil
ter na pravo pot vodil.

Naj temna noč bo, beli dan,
mašnik truden, neprespan:
k bolniku se odpravil bo
in pomagal mu v nebo.

Santiago de Chile, So. AMERIKA. -
Piše Ana Popovič: Dobila sem Vaš ce-
njeni naslov in se oglašam s prošnjo.
Pošljite nam, prosim, kaj branja, pa
četudi kak star list: da je le pisan v
naši nikdar pozabljeni slovenščini. Tu
nas je še kar precej Slovencev, a ži-
vimo med samimi tujci. Rada sem
čitala knjige, dokler nas ni žalostna
usoda razsejala po svetu. Vse leto ni-
sem imela koledarja, da bi vedeli
vsaj za praznike, denarja pa tudi ni-
mamo, da bi naročili od drugod. Ta-
ko sem se zdaj obrnila na Vas: Po-
magajte, prosim, da bodo naši otro-
ci vsaj vedeli, da so slovenskega
rodu! Bog Vam plačaj za vse!

MESEČNI
MISIJSKI NAMEN

Kršćanstvo
v Indoneziji

Mary LEKAN, Joliet, Ill.
 Frances ECKHART, Clev., O.
 Frank UNETIC, Clev., O.
 Anton NOVAK, Clev., O.
 Anton LESKOVEC, Rock Springs, Wyo.
 Frances MACEROL, Clev., O.
 Barb. KENIK, Cleveland, O.
 Gertrude PETROVICIC, Clev. O.
 Ana PACHAK, Pueblo, Colo.
 Frances HRIBAR, Richfield, N.Y.
 Mary BATICH, Clev., O.
 Mary SAMIDA, Detroit, Mich
 Mrs. K. SEGON, Marenisco, Mich.

LEADVILLE, Colo. - Piše Josephine Gruden: Častiti očetje frančiškani! Prav prisrčno se Vam zahvaljujem za poslani med in Vam prilagam za poštnino, saj Vas dosti stane. Med mi je prišel ravno prav: vsi v družini smo bili prehlajeni in nam je dobro naredil. Saj so ga nanesele pridne čebelice od lemontskih rožic. Fathru Johnu želim, da bi še mnogo let pošiljal čebelice na pašo.

Prav lepo pa se zahvalim tudi uredniku našega ljubega lista, ki tako lepo in zanimivo uredi strani Ave Marije, da kar moraš brati. Prav vsakega bi moralo omehčati, če ima le še malo srca. Žali Bog smo ljudje taki: za kaj dobrega ni prav nič časa, za slabo imamo pa čas in denar.

Prejmite vsi iskrene pozdrave. Enakovsi sotrudniki naše ljube Ave Marije, kakor tudi vsi bralci, stari in novi naseljenci. Bog z Vami!

TAMPA, Fla. - Piše Mary Modrian: Častiti očetje frančiškani! Tukaj Vam pošiljam naročninon in za lučke, da bodo gorele pred Marijo Pomagaj.

Še zdaj prebiram Vaš letošnji koledar, ki je zelo pomenljiv. Kar oči se mi zasolzijo, ko neki Erik Kovačič

opisuje slovo od domovine. Zares je nepozaben dom onkraj oceana, v srce je vtisnjen z neutešljivo željo, da bi ga še enkrat videli. Koliko lepih slik vidimo v koledarju! Posebej me zanima Gospa Sveta, kamor sem hodila k maši, ko mi je bilo štirinajst let. Tja so me dali starši nemško se učiti. Ta cerkev ima največji zvon na vsem Koroškem. Zvonil je samo enkrat v letu: na binkoštno nedeljo. Kar ozračje se je treslo ob njegovem zvonjenju. Oh, presrečni mladostni čas! Zašel si za goro preteklosti, le spomini so ostali.

MOON RUN, Pa. - Pošilja Marijana Urankar: Častiti očetje frančiškani! Lepo prosim, ko bi priobčili v Vašem listu sledeče vrstice: M. Grdina (Prevalje, pošta Preserje pri Ljubljani) išče svojega brata Jožefa Svete (po domače: Zloškov Jože, Paku pri Borovnici), ki je nekje v Ameriki. Če morda Mr. Svete čita te vrstice v Ave Mariji, naj se javi sestri!

UNIVERSAL, Pa. - Piše Matilda Tavčar: Pošiljam Vam za lučke in se Vam obenem zahvaljujem za redno pošiljanje Ave Marije in še celo eno leto brezplačno. List nam je v posebno dušno tolažbo, katere smo tako zelo potrebni. Pridige v cerkvi ne razumemo, zato nam jo mora nadomestiti Ave Maria. Zares veliko nalogo vrši katoliški list med nami naseljenci, novimi in starimi, kdor ga le hoče brati. Daj Bog, da bi Slovenci po tujini še bolj segli po njem! Pozdrav vsem oo. frančiškankom!

SKOKIE, Illinois - Piše Gizela Ho-zian: Smo že stari naročniki Vašega lista AVE MARIA. Vedno lepše berilo je v njem in kar težko nam je, kadar ga zaradi preobilice dela ne dobim takoj v roke.

Videla sem, za zbirate petake za Vašo cesto. Torej ste jo le tlakovali. Ta korak se nam zdi zares potreben in prepričana sem, da se bodo

romarji za cesto zavzeli z zadostno podporo. Cestarjem, ki "plaštrajo cesto s petaki", pa se pridružuje tudi naša družina: pošiljam Vam po pet dolarjev za vsakega izmed nas.

Bog naj blagoslovi Vaše delo!

CHICAGO, Ill. - Piše Mr. J. P.: Ker že pišem v Lemont zaradi Mohorjevih knjig, naj pa še malo pokramljam na zapečku, četudi ne maram zraven svojega imena. Naj se še moški kaj oglasimo, da ne bodo rekly ženske, da je samo njihov zapeček! Klepetamo sicer moški ne tako radi kot ženske, a zapeček je tako prijetno gorak za stare kosti.

Prej sem vedno rekel, kadar me je žena silila v Lemont, da so romanja in vse tiste pobožnosti samo za ženske. Tako sem se lani jaz po dolgih letih samo zaradi žene odpravil k Mariji Pomagaj. Tam pa me je množica romarjev kar potegnila za seboj, da mi je žena rekla: "Ti si pa še bolj pobožen kot jaz!"

Zdaj se pa ne bom več branil na romanja, ki te tako lepo spominjo na stari kraj in otroška leta. Teh spominov pa tudi nas moških ni treba biti sram. Čim več nas bo pri romanjih v Lemontu, tem bolj bomo pokazali, da smo zavedni katoliški Slovenci. - Pozdravljeni, pa ne zamerite, da se oglašam!

K SLIKI: Bivši beograjski nadškof P. Dr. Rafael Rodič OFM prihaja v svojih starih letih na oddih v lepo Slovenijo. Gostoljubje uživa pri g. župniku Povšetju na Svibnem pri Radečah pod prijaznim Kumom.

Nadškof Rodič je že dvainosemdesetletni starček, ki je vse svoje življenje veliko delal in zlasti zadnja leta mnogo pretrpel. Ameriko pozna prav dobro: enkrat jo je obiskal v redovnih zadevah, kot nadškof pa ob priliki evharestičnega kongresa v Chicagu.

BUENOS AIRES, Argentina - Piše Katarina Marija: Danes se pa jaz prvič oglašam. Sem že 61 let stara in že drugo leto teče, kar sem v Argentini. Prišla sem iz Egipta k svoji starejši hčerki, ki je že dvajset let tu poročena. Mlajša hči pa je šolska sestra sv. Frančiška in deluje v Kairu. V času vojske je bila nekaj časa na Goriškem (tudi jaz sem doma s Primorske) in je veliko pretrpela. Fo vojni pa je morala iz malega semenišča nazaj v Kairo v Egipt.

Ko je prišla zdaj semkaj neka moja prijateljica (tudi k svoji hčerki), mi je prinesla od s. Pije enajst številc Ave Marije. Tolikokrat sem jih že prečitala, da jih bom znala kmalu na pamet, pa jih bom še brala. Pred vojno sem bila naročena na veliko slovenskih listov, zdaj pa bi na vsak način rada dobivala Ave Marijo, ki mi nadomešča vse in je zaradi velikih črk posebno za nas stare ljudi pripravno branje. Koliko pesov bom neki morala spraviti skupaj na leto za naročino? - Pa na zapečku mora biti kaj prostora za mene. Lahko bi napisala marsikak doživljaj iz svojega dolgega življenja.

Bog Vas živi!

LEMONT, Ill. - Pošilja Sr. M. Febronia: Častiti gospod urednik! Lepo prosimo, da bi bili tako dobri in bi objavili v Ave Mariji sledečoprošnja:

Slovenske šolske sestre prosimo pomoči za gospodinjsko šolo v Št. Rupertu na Koroškem. Ta šola, ki že petdeset let vzgaja dobra slovenska koroška dekleta, bo morala umreti žalostne smrti, če ji hitro ne priskočimo na pomoč.

Slovenske sestre, ki vodijo to šolo, imajo poslopje najeto. Zdaj pa jim je lastnik poslopja odpovedal.

Če bi imele sestre \$ 6000, bi lahko kupile vilo nekega tržaškega trgovca, ki jo je v ta namen pripravljen prodati. Zato se sestre v imenu koroških Slovencev obračajo k dobrim srcem ameriških rojakov. Ko bi mogli nabrati tukaj vsaj \$ 4000, bi bila šentrupertska gospodinjska šola rešena in bi tudi v bodoče vzgajala Koroški dobre in zavedne slovenske gospodinje in matere.

Mr. Grdina, ki ga skoro vsi tudi osebno poznate, je pripravljen sprejemati Vaše blage darove in jih pošiljati na Koroško.

Me prepustimo vso kampanjo njemu in same ne sprejemamo darov v ta namen, da ne bo po nepotrebnem kakih pomot.

Proseč Vas še enkrat naklonjenosti in radodarnosti v pomoč koroškim Slovincem-Vas pozdravljajo in se Vas spominjajo v molitvi

Sisters of St. Francis
Lemont, Illinois

KANSAS CITY, Kan. - Piše Johana Anžich: Samonekaj vrstic od Vaše stare naročnice! Mislím, da sem na Ave Marijo naročena že od leta 1920. Z veseljem prebiram ta naš lep list in sem v duhu vedno pri Vas na lemontskih Brezjah. V starem kraju sem šla s pokojno mamo na Brezje. Kako je bilo lepo!

Mariji se zahvaljujem za vse, kar mi je storila v življenju. Petega maja bova namreč obhajala z možem štiridesetletnico poroke. Trnovo pot sva imela, pa veselo gledava nazaj. Enajst otrok sva vzgojila in vsi so ostali dobri. Ravno na najino obletnico se bo poročil en sin.

Lemontski frančiškani Vam čestitamo k jubileju! Bog in Marija z Vami! -Urednik.

Morda te zanima...

Nekdo je vprašal, kateri frančiškani so na oni žalostni sliki, ki smo jo objavili v zadnji številki pri spominih iz nacističnih zaporov.

Za p. Gratusom (prvi pred fotografom) je v vrsti mariborski predstojnik p. Gabrijel Planinšek, za njim pa stoji že pokojni p. Dominik Nabernik. Tega starčka so morda izmed vseh najbolj mučili in mu popolnoma uničili živce. Ostali trije so: pokojni br. Didak, br. Rok in br. Rufin. - Na levi strani

slike vidite civilista, s hrbtom obrnjenega proti fotografu: to pa je p. Pelagij Majhenič, zdaj kaplan pri Sv. Štefanu v Chicagu.

Katere samostane smo frančiškani v onem žalostnem letu kar čez noč izgubili, vidite na straneh 152 in 153. Cerkev v Brežicah so nacisti do tal porušili in ne stoji več. Rezidenco Rocno pod Šmarno goro pa so med vojno požgali komunisti in je še danes v razvalinah. Tiskarske stroje so nacisti odveli v Avstrijo. Od vseh

hiš sovse še danes vsaj delno v tujih rokah.

Vseh frančiškanov je bilo tistikrat pregnanih iz samostanov 77, od katerih jih je moralo 32 skozi mariborske zapore. Dalje so bili štirje patri odpeljani v KZ Dachau, kjer je p. Kerubin Tušek, župnik v Nazarijih v Savinjski dolini, tudi umrl. Dva izmed teh sta p. Klavdij Okorn in p. Beno Korbič, ki se ravno zdaj na naši fari Sv. Jurija v So. Chicagu pripravljata na delo med slovenskimi izseljenci v Avstraliji.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

DAR LISTU-Po \$5: F. Voncina, Mr. Mrs. J. Tutin, J. Hegler; po \$3.68: A. Delost; po \$2.50: J. Velich, M. Smole; po \$2: M. Moze; po \$1: J. Krek, H. Stampfel, J. Kervin, M. Dolenc; po .50¢: J. Travnikar, J. Burstalher, M. Mihelic, M. Knauss, F. Kaucic, Mr. Mrs. Thompson; po .25¢: U. Muren, M. Kaluza, F. Shega, J. Loushin, J. Ferfolia.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO-Po \$15: Mrs. Turner; po \$11: G. Laurich; po \$10: J. Vidmar, M. Sustarsic, A. Ferencak, F. Pajk, A. Grdina, Mrs. A. Boldan; po \$6.50: F. Ralschel; po \$6: J. Koprivetz; po \$5: A. Grdina, Mrs. Marovic, M. Simonisek, Mrs. F. Ivancic, R. Kaplan, M. Ohlin, Mrs. A. Grdina; po \$3: F. Hribar; po \$2.50: M. Anzlovar, M. Princ, J. Kocin, R. Rus, M. Ciuha, N. N.; po \$2: M. Zupancic, M. Strumbel, M. Pavlesich, F. Novak, I. Oberstar, M. Kovach; po \$1.50: F. McKenica, J. Lunder, A. Doles, A. Trepal, F. Petek, M. Sadar, J. Pelan, D. Orazem, Mrs. J. Persin; po \$1: M. Starich, Mrs. J. Menart, M. Globokar, J. Mandel, M. Mohorcic, J. Gliha, M. Vrecko, F. Skubic, M. Lorbek, M. Wretschko, U. Zobec; po .75¢: J. Hirschegger; po .50¢: M. Novinc, U. Strmole, A. Walter, G. Kovach, M. Lovko, M. Mestek, M. Hocevar, F. Klun, M. Kraitz, A. Hocevar, Mrs. Kerzic, A. Zalar.

ZA BARAGOVO ZVEZO-Po \$5: Women's Catholic Order of Foresters, Waukegan, Ill.; po \$2: Rev. D. Spelgatti; po \$1: F. Skubic, M. Ferkul; po .50¢: A. Zidar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA-Po \$50: M. Trusnik, J. Hegler; po \$20: T. Zlogar, J. Gerbek; po \$10: W. J. McIntyre, A. Pucelj, Mr. Mrs. F. Setina, F. Matusek, M. Sodec, Mr. Mrs. A. Jereb, F. Jenko, A. Vardijan, M. Jakus, F. Branisel, A. Koren, A. Stimetz, N. N., J. Levstik, J. Slogar, F. Zore; po .50¢: J. Hirschegger.

ZA ROMARSKI DOM-Po \$3: N. N., Mrs. J. Champa; po \$2: M. Darovic, A. Skalar, N. N.

ZA SV. MAŠE-Po \$62.50: J. Kristofelc; po \$60: druz. Hocevar; po \$45: Gerchar & Polesko druz.; po \$40: J. Slogar; po \$30: Mrs. L. Pantzar; po \$25: Sorod. prijatelje M. Globokar; po \$20: J. Maver, M. Novak, M. Staric, J. Tutin; po \$16: J. Stepic; po \$13: J. Laufsa, A. Stimetz; po \$12: M. Novinc; po \$10: J. Kness, Clev. III red., V. Hocevar, Altarno dr. sv. Kristine, Mrs. M. Sterk, F. Pirs, G. Hozjan, A. Stimetz, T. Zupancic; po \$9: J. Bradach; po \$8: J. Laufsa, T. Zlogar, F. Novak, M. Vrecko; po \$7: M. Simonisek, L. Povshe; po \$6.50: J. Atzenbeck; po \$6: M. Grum, F. Mihelcic, A. Krall; po \$5: M. Dezelan, A. Papish, Mrs. R. Lobdell, A. Bajuk, N. N., F. Branisel, K. Frantar, A. Shmuck, M. Gornik, Mrs. Grdina, F. Novak, J. F. Kepec, F. Lindic, M. Habjan, A. Skolar, Mrs. A. Cek, J. Fink, M. Ralschel, M. Hocevar, F. Skubic, M. Malovrh, A. Bencin, L. Troha, M. Humar, J. Mandel, D. Gernovsek, J. Asseg, J. Snrekar, L. Izanc, J. Mihelic, St. Mary's Altar & Rosary Soc., B. Dragovan, A. Petrick, F. Holesek, A. Gubanc, A. Zidar, M. Borle, M. Klaczynski, Clev. Altarno Drus., F. Kovacic, M. Coprich; po \$4: M. Vinsek, M. Rangus, Mrs. Kranjc, J. Shircel, M. Kovach, F. Kalar, K. Marovic, G. Gorsek, F. Kastigar, S. Mohorko; po \$3: M. Vidmar, M. Kapla, F. Skulj, A. Savnik, F. Zakrajsek, I. Grzel, B. Pruss, F. Snyder, M. Verbic, J. Gregoric, D. Kules, M. Hlabse, M. Lovko, F. Odlasek, A. Boldan, B.

Cerar, M. Strnard, J. Planecki, A. Zdesar, M. Lavric, A. Rozman, A. Pucelj, T. Zlogar, A. Kucan, J. Vidmar, F. Miklic, I. Miklavcic, F. Juratovec, M. Najninger, M. Oblak, Mrs. F. Kraitz, A. Segar, T. Zlogar, Mrs. Perusek, F. Pust; po \$2.50: F. Jancar, F. Kotnik, M. Nose, M. Tekaucic, F. Melavec, J. Perusek, A. Gole, M. Marinko, V. Moltich, R. Bavec, Mr. Ujcic, R. Cimperman; po \$2.40: F. Urankar; po \$2: M. Furar, M. Kotze, Mrs. J. Glivar, L. Zakrajsek, R. Kenik, Mrs. A. Korosec, M. Pisek, J. Skorenshak, K. Brodarich, F. Kaucic, M. Shenk, F. Gerchman, Mrs. J. Dettlaff, F. Stonich, J. Turk, F. Branisel, I. Oberstar, F. Levec, P. Dolenc, Mrs. Pirc, Bambrick, C. Bokal, J. Husich, M. Jakus, T. Hrovat, M. Hocevar, A. Rudman, M. Brezar, J. Kerzic, M. Mohorcic, M. Zelko, M. Gorisek, M. Marolt, H. Turk, B. Sedmak, F. Avsec, M. Butcher, M. Jereb, A. Zotler, M. Malarich, F. Cankar, M. Berus, H. Pernus, M. Laurich, A. Walter, P. Droll, A. Chuchnick, Mrs. J. Menart, M. Zagorc, A. Kovacic, M. Dolmovich, F. Drasler, J. Valencic, V. Pogacnik, J. Hochegar, R. Vahtor, M. Mencin, M. Koren, A. Chemazar, M. Vretschko, M. Vinsek; po \$1.50: M. Vihtelic, M. Koprivec, F. Branisel, A. Pika, A. Loncar, A. Klopac, M. Zajc, A. Klemencic, F. Klancar, J. Krnc, J. Ruzic, Mrs. F. Pajk, M. Stefancic, F. Arko, M. Drcar, F. Pernac, F. Kovacic, F. Kinkoph, J. Vrh, R. Sabec, J. Baznik, F. Hribar, M. Zupancic, A. Novak, R. Ule, M. Primoznik, R. Rug, F. Kog, M. Linc, J. Miklavcic, M. Volpe, M. Gubanc, F. Kosir, T. Troha, Mrs. J. Roberts, M. Sodec, F. Hribar, M. Globokar, J. Pajk, A. Trepal, F. Somrak; po \$1: T. Kodolja, Mrs. F. Korencic, V. Pogacnik, F. Kosmrl, Mrs. F. Somrak, M. Noda, M. Zele, Mrs. L. Pavsek, M. Bencina, M. Leskovec, F. Malecar, J. Kmet, M. Malensek, D. Hudolin, Mr. M. Stukel, J. Spolar, A. Koprivetz, K. Kambic, A. Hocevar, J. Kristofelc, M. Mestek, F. Arh, M. Vilar, A. Zajc, U. Legan, F. Kremzar, F. Turk, N. N., Calahan, Mrs. V. Slana, J. Papesh, M. Renko, Mrs. H. Hodnik, M. Kresovich, C. Turk, Mrs. Peterlin, J. Hocevar, M. Hocevar, D. Hudolin, G. Laurich, H. Stampfel, J. Kervin, M. Ludvik, J. Hirschegger, M. Knauss, J. Hocevar, J. Kolenc, M. Cimperman, Mrs. L. Zorc, U. Lovsin, M. Telban, A. Koprivetz, Mrs. Kranjc.

Imena darovalcev za lučke bomo objavili drugič.

ZAHVALE

Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Judu Tadeju in raznim svetnikom se zahvaljujejo: Terezija Žlogar, N.N., Johana Anžič, Marija Gostič, Mary Brodnik, Marija Šuštaršič, Ana Chesnick, Frances Pajk, Frances Lindic, Josephine Mandel, M. Petelin.

Br. Akurzij se zahvaljuje Mariji Pomagaj in sv. Jožefu za očitno pomoč.

PET-DOLARSKI KLUB

Dobrotniki,
ki so darovali za
BARAGOV ROMARSKI DOM

Mary TANKO, Chisholm, Minn. Anna BOLDAN, Cleveland, O. Louis SRPAN, Cleveland, O.
Mr. Mrs. GUBANC, Cleveland, O. Frances KNAUSS, Cleveland. Justina VELICH, Cleveland, O.
Frances NOVAK, Cleveland, O. John RUZIC, Cleveland, O. Anna BAJT, Cleveland, O.
Caroline GULICH, Cleveland, O. Mr. & Mrs. M. ZELLE, Clev. O. Katarina MERKOLJA, Clev. O.
Mary CASSERMAN, Cleveland, O. Frances SKULJ, Cleveland, O. Marijana HLABSE, Cleveland.

ZA CESTO SO DAROVALI

Po \$ 50.00: Neimenovani iz New Yorka

Po \$ 5.00: Mrs. Frances JALOVEC

Mrs. Peter CHEMAZAR

Mrs. Zofija PETROVIC

Mrs. Manca BENDA

Mr. & Mrs. John ASSEG

Mrs. Katarina MAROVIČ

Mr. John HOZIAN

Mrs. Gizela HOZIAN

Mr. John HOZIAN

Miss Marie HOZIAN

MISS Elisabeth HOZIAN

Mrs. Anna BOLDAN

Mrs. Josephine KOCIN

Mr. & Mrs. Frank GLIHA

Mrs. Ana MARINŠEK

Po \$ 3.50: Mrs. Agnes URBANČIČ

Po \$ 2.50: Mr. John KNESS

Mr. John TRČEK

Mr. Anton JAKSETIČ

Mrs. Mary KRAINTZ

Mrs. Mary MANIZA

Po \$ 2.00: Mrs. Agnes SHMUCH

Mrs. Josephine KOLENCE

Po \$ 1.50: Mrs. Frances MIRTIČ

Mrs. Anna PINCULICH

Po \$ 1.00: Mrs. Agnes BUKOVEC

Mrs. Uršula LOVŠIN

Po \$ 0.50: Mrs. Rosa URBANČIČ

SLOVENSKI STARŠII

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali REDOVNI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo tukaj pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu ta oglas, ki je tudi v angleščini napisan, da ga lahko sam vidi in bere. Najlepša Vam hvala!

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene parentage, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscan Fathers at Lemont, Illinois. For full particulars write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois